

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

RHAS DAKHAR, DE FAKIR

N° 2368

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Sifter

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ON BEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Rhas Dakhar, de fakir

HOOFDSTUK I

NACHTELIJK KABAAL

Het kon omstreeks half twee in de nacht zijn, toen een politieagent, die geheel alleen per rijwiel patrouilleerde in het donkerste gedeelte van de Rue de Vaugirard te Parijs, plotseling uit wie weet welke gedachten ontwaakte, opkeek, en van zijn fiets stapte. Het kwam hem voor, dat hij een zonderling gerucht had gehoord, dat veel leek op een schermutseling tussen verscheidene personen, welke op enige afstand gevoerd werd, achter een der duistere huismuren.

Hij keek verbaasd om zich heen, en

liet toen zijn blikken gaan langs de rijen vensters, maar nergens was enig spoor van licht te bespeuren; overal schenen de bewoners reeds lang te slapen.

De agent stond nog in beraad wat te doen, toen er uit een zijstraat een collega kwam aanrijden, ook op de fiets, en aangetrokken door hetzelfde gerucht.

Op fluisterende toon confereerden zij dadelijk met elkander.

— Het is alsof er daarginds gevochten wordt, Lenoir!

— Dat zou ik ook zeggen, Bontemps.

— Misschien een man die zijn vrouw afranselt.

— Of omgekeerd, maar dat maakt toch niet zoveel lawaai, dunkt me.

— Waar zou het vandaan komen?

— Dat vraag ik mezelf ook al af. We moesten het maar eens gaan onderzoeken: het komt me voor, dat het geen zuivere koffie is.

Voorzichtig, hun rijwielen aan de hand meevoerend, klaar om ieder ogenblik hun revolver uit de tas te trekken, gingen de agenten nog wat verder de straat in, die daar duister, eenzaam en somber zich uitstreckte in de richting van de oude walmuren.

Eensklaps bleef Bontemps staan, legde zijn hand op de arm van zijn collega, en fluisterde opgewonden:

— Ik hoor een deur openen.

— En ik hoor ze dichtslaan.

— Is dat verdacht, om half twee in de nacht, Lenoir?

— Dat is uiterst verdacht, Bontemps. Laten wij eens zien wat het is. Het kwam, geloof ik, uit dat huis daarginds, vlak bij de hoek, pas op, uit de weg!

Die laatste opmerking was niet van grond ontbloot, want eensklaps kwam er, in grote vaart, en op gevaar af om te slaan een taxi om de hoek van een zijstraat aanstuiven, en zó dicht langs het trottoir rijdend, dat de beide ordebeewaarders, op lijfsbehoud bedacht, ijlings zich in veiligheid moesten brengen, waarbij Lenoir bijna zijn rijwiel er bij had ingeschoten.

Het voertuig was zó snel voorbij, het was ook zó donker, dat zij onmogelijk het nummer van de taxi konden opnemen, want, met opzet of niet, het achterlicht brandde niet.

Bontemps was de eerste die zich herstelde, en de wegsnellende taxi een luid bevel achterna riep om te stoppen.

De chauffeur bleek echter niet van

plan te zijn dit bevel op te volgen, want hij trapte het gaspedaal nog wat dieper in.

— Narijden? stelde Bontemps voor.

— Dat heeft geen doel. Laten wij liever zien wat er in dat huis gaande is. Het kunnen wel inbrekers zijn geweest, die daar in de taxi aan de haal zijn gegaan.

— Dan was er in ieder geval een inbreekster bij, hernam Bontemps. Ik heb heel duidelijk een vrouw in de auto zien zitten.

— Dan ben jij knapper dan ik, want ik zou nog eerder een vlo op een verschietende ster hebben gezien. Maar laten wij niet langer staan kletsen.

Zonder verder tijd te verliezen staken de beide agenten snel de straat over, tot zij bijna de zijstraat, waarin de taxi was verdwenen, hadden bereikt en waren net van plan, aan het hoekhuis te bellen, waar zij nu duidelijk een flauwe lichtschijn achter de ramen op de eerste verdieping meenden te zien, toen die deur reeds geopend werd, en een heer te voorschijn trad, die blijkbaar juist met enige overhaasting wilde vertrekken, toen terugdeinsde bij het zien van de agenten, maar volkomen kalm vroeg:

— Goedenavond, messieurs, waarmee kan ik jullie van dienst zijn? Je had hier immers willen aanbellen?

Een weinig verbluft, maar tevens wantrouwend, zei Lenoir, de ander scherp opnemend voor zover dat mogelijk was in de half duistere vestibule:

— Daar was aanleiding te over toe, mijnheer. Het was hier een spektakel alsof alle duivels uit de hel waren losgebroken!

— O, dat had volstrekt niets te betekenen, zei de heer die in avondtoilet was, rustig. We vierden een feestje, en mijn vrienden zijn een beetje opgewonden.

— Wij hebben zoëven een taxi uit

de zijstraat zien komen, mijnheer, met twee mannen en een vrouw erin; er kunnen ook drie mannen geweest zijn, dat was niet duidelijk te zien. Ik geloof in ieder geval dat zij naast de chauffeur zat. Kwam die auto hier ook vandaan?

Slechts een ondeelbaar ogenblik scheen de heer te aarzelen, vóór hij antwoordde:

— Ja, die zijn zoëven heen gegaan.

— Maar waarom niet uit de voordeur? drong Lenoir aan, die het er nu eenmaal op gezet scheen te hebben het naadje van de kous te weten.

— Wij hebben niemand uit deze deur zien komen. Is er dan een zij- of achterdeur?

— Er is geen zijdeur; je hebt je natuurlijk vergist; mijn vrienden zijn door deze deur vertrokken.

Lenoir zweeg een ogenblik en als bij toeval draaide hij zijn rijwiel zodanig, dat het licht van de carbidlamp op het gelaat van de ander viel.

Hij zag een rijzig, goed gebouwd man van omstreeks veertig jaar, met een knap gelaat, een weinig gebruid, diep in de kassen liggende ogen, blijkbaar van een grijsbruine kleur en keurig gekleed.

— Ik zou gaarne uw naam weten, mijnheer, zei hij eensklaps. Er is hier iets, dat mij niet bevalt.

De ander haalde de schouders op en zei nors:

— Ik zeg u toch dat het eenvoudig een feestje is geweest en dan is men wel eens meer een beetje luidruchtig. En daar geen van de omwonenden geklaagd heeft, zie ik niet in, waarom ik mijn naam zou moeten noemen.

— Is dit uw huis?

— Dat is te zeggen, ik kan er doen en laten wat ik wil, maar het behoort aan een mijner vrienden.

Op dit ogenblik werd er achter in de vestibule enig gerucht gehoord, een gedaante kwam naderbij strompelen en een schorre stem merkte vol ver-

wijt op:

— Wat is dat nu, Huguet? Waar verbeuzel je je tijd mee? Ik zou liever eens naar het bloedbadje komen kijken. Daar boven liggen er een stuk of acht, die niet veel meer waard zijn, en ik zelf... nou, kijk me maar aan; ik mag blij zijn als ik meer dan vier hele ribben in m'n lichaam heb! Mijn neus staat scheef, en...

De spreker hield plotseling onthutst op, kwam wat dichter naar voren, en vervolgde toen met iets van schrik in zijn stem:

— Politie? Wat — wat is er aan de hand?

— Het betekent niets, Henri, antwoordde de met Huguet aangesproken heer haastig, en het scheen alsof hij de man weg wilde duwen, een zijkamer binnen, waarvan de deur half aanstond.

Maar nu was de argwaan van Lenoir zozeer gaande gemaakt, dat hij, na zijn kameraad een wenk te hebben gegeven, vastberaden binnentrad, zelf het licht aanknipte, zodat de vestibule helder verlicht werd en bars zei:

— Een ogenblik! Dat gaat zo maar niet! Voor iemand die aan een vrolijk feestje heeft deelgenomen, ziet deze meneer er heel zonderling uit en hij praat van een bloedbad.

— Pardon, stamelde Monsieur Henri, dan heb je me helemaal verkeerd verstaan, agent. Ik heb het over een bloedbadje gehad.

De beide agenten keken de spreker eens wat beter aan, en constateerden dat de man verre van nuchter was, en voorts zag hij er uit, als iemand die op onvoorzichtige wijze proeven heeft genomen met de ontplofbaarheid van buskruit. Hij was klaarblijkelijk in dit huis gekomen, keurig in rok gekleed, maar daarvan was nu weinig meer over, dan anderhalve broekspijp en een revers aan een stuk mouw, die als door een wonder was blijven hangen aan zijn arm. Zijn boord zat al-

leen met het achterknoopje vast, de das was verdwenen, het overhemd was in flarden, en een paar bloedige striemen liepen dwars over het opgezette, pafferige gelaat.

De beide agenten hadden een en ander nauwelijks opgemerkt, of daar kwam een zó gehavend gezelschap de vestibule binnenstropelen, als de twee ordebevaarders nog nooit aldus bijeen hadden gezien. Het waren een stuk of zeven mannen, die men misschien een half uur tevoren nog heren had kunnen noemen, maar nu van de mens alleen nog maar de recht opgaande houding vertoonden, en zelfs dat niet volkomen. Hun kleren hingen hun in flarden om het lichaam. Deze vertoonde een dichtgeslagen oog, de ander stond wezenloos met twee uitgeslagen tanden te spelen, die hij onnozel op en neer wierp op de palm van zijn hand, een derde bekeek in een zakspiegeltje een monsterachtige grote buil, die hem het uitzicht gaf van een zieke Turk met een fez op.

En allemaal bloedden ze uit een of andere wond.

Dadelijk begonnen ze door elkaar te spreken, zonder aanstonds de aanwezigheid van de agenten te bemerken, totdat Lenoir zijn stentorstem verhief en boven het rumoer uitriep:

— Ik verzoek stilte! Mijnheer Huguët, hoe verlaart u het uiterlijk van die heren?

— Ik verklaar het niet, want ik kan niets verklaren, antwoordde Huguët kalm. Vermoedelijk hebben zij onder elkaar enige onenigheid gehad. Mijn hemel, agent, zo iets komt in de beste kringen toch wel eens voor. Rook je?

— Ik rook nooit onder dienst, mijnheer, en buiten dienst alleen mijn eigen sigaretten. Komaan, ik wacht. Wilt u mij eindelijk zeggen wat dit te betekenen heeft? Wat is er gebeurd? Als gij zwijgt, zal een van die heren het mij zeker wel willen zeggen?

Maar het duurde lang voor er iemand wat zei.

Eindelijk, na een geruime tijd van stilzwijgen, zei een benauwde stem, en het klonk bijna komisch als men de blik wendde naar die haveloze bebloede troep:

— Wij hebben een spelletje gekend, agent, en een beetje ruzie gekregen om de inzet. Heus, het heeft niets te beduiden; hier een schrammetje, daar een deukje, wij trekken er ons niets van aan, wij hebben misschien een paar glazen wijn te veel gedronken, maar wij zijn en blijven goede vrienden.

Lenoir keek de goede vrienden in kwestie eens aan. Het was een hoopje vuiligheid en uit het hoopje klonk een andere stem die zei:

— Er is een beetje ruzie geweest, noem het een uiteenzetting, maar houd ons niet langer op, versper ons de weg naar de apotheker niet, en trek de deur achter je dicht, want het tocht.

Lenoir liet zijn blikken van de een naar de ander gaan en zei:

— Nu willen wij toch spijkers met koppen slaan, mijnheer. U heet Huguët, is uw voornaam misschien Gaston en woont u in de wijk van St. Germain?

— Zo is het! Ik heb volstrekt geen reden om te ontkennen, antwoordde Huguët koeltjes. En deze heren zijn mijn vrienden.

— U zult mij zeker wel willen toestaan dit huis te doorzoeken?

— Ik geloof niet dat ik je dat belletten kan. Ga dus je gang. Moeten wij er bij blijven?

— Ik zal u zelf althans moeten verzoeken, ons te vergezellen. Wie is die dame?

Lenoir had gewezen op een knappe, nog jonge dame met goudblond haar, die hem met boze blikken had staan aankijken, maar nu, blijkbaar eensklaps verrast, haar gelaat tot een lief-

tallige glimlach plooidde.

— Dat is een vriendin van mij, beter gezegd een kennis, antwoordde Huguet, steeds even rustig. Moet zij ook meegaan?

— De dame kan mij haar naam en adres opgeven, en dan kan zij vertrekken.

— Moet ik mijn naam noemen, Gaston? vroeg de dame in kwestie.

— Waarom niet? Geef jij je naam maar op aan mijnheer de agent. Laten wij, wat ik verzoeken mag, spoedig een einde maken aan deze dwaze comedie!

— Leonie Gaspari, zei de jonge vrouw kortaf: Adres is Rue Beaujeu 14.

De agent noteerde de naam in zijn opschrijfboekje en zei:

— U kunt nu wel heengaan. Mijnheer Huguet, als ik u verzoeken mag?

Zwijgend besteeg het drietal de trap. Waar Huguet langs kwam draaide hij het elektrische licht aan, en reeds op de eerste verdieping zagen de beide agenten een deur openstaan van een kamer, waar het orkaan had gewoed, want er was in de hele kamer letterlijk niet een meubel of het was gehavend, gebroken of tot splinters geslagen.

— Dit is zeker de kamer, waar gekiend is? vroeg Lenoir langs zijn neus.

— Precies, hier zijn mijn vrienden geweest, antwoordde Huguet nors.

— Misschien is het een gymnastiek- of een bokscub? veronderstelde Bontemps die nog geen woord had gezegd.

— Ik zei u dat er wat ongenoegen was geweest en dat is alles.

Maar reeds was Lenoir een ander vertrek binnengegaan, waar alles op zijn plaats stond, met uitzondering van een keurige, voor twee personen gedekte souper tafel, die een betrouwenswaardige aanblik opleverde. Alle flessen en karaffen waren omgevallen, en hadden hun rode inhoud over het

damasten tafellaken uitgestort. De glazen lagen in scherven en de tafel stond op een zonderlinge wijze scheef tegen een der kamerwanden aangedrukt.

Maar de opmerkzaamheid van Lenoir werd meer getrokken door een zware stoel, ongeveer midden in het vertrek, op de zitting waarvan een stevig touw lag, terwijl restanten van touwen afhingen van de leuning. Dit was blijkbaar doorgesneden met een tafelmes, dat op de grond naast de stoel lag.

Lenoir nam dat mes op, deed het bij het heft heen en weer schommelen tussen duim en wijsvinger en keek intussen Huguet veelbetekenend aan.

— Hiernaast gekiend, en hier zeker blindemannetje gespeeld? vroeg hij sarcastisch. En waarom maar voor twee personen gedekt, terwijl gij zoveel vrienden uitgenodigd had?

De stem van Huguet klonk heel gewoon, toen hij glimlachend zei:

— Inderdaad was het een nog al kinderachtig spelletje van mijn vrienden. En wat die tafel betreft, waarom zou ik ontkennen dat ik hier gesoupeerd heb met de dame die gij zoëven hebt gezien?

— Dan zijt gij zeker op een onaangename wijze gestoord, ging Lenoir onverbiddelijk voort, want voor zover ik zie is er niets gegeten. Zalm, galantine van kip, pâté de foie gras, kaviaarbroodjes, alles onaangeroerd gelaten. Het is zonderling. Ziet u, dat dit mes bijna geheel gebogen is door de inspanning om er het touw mee door te snijden?

— Tafelmessen zijn daar ook niet zeer voor geschikt, zei Huguet schouderophalend. Willen wij verder gaan? Ik moet u eerlijk verklaren, agent, dat ik naar mijn bed verlang.

— Wij zullen ons wat haasten, meneer.

De tocht ging verder, en agent Lenoir van de wijk van Vaugirard vond nog heel wat andere dingen, die hem

te denken gaven. Zo had men bijvoorbeeld de zijdeur niet met een sleutel, maar blijkbaar met een looper geopend, en zij stond nog aan. Verder ontdekte hij op de vloer een flardje zwarte stof, zeer dun, en klaarblijkelijk afkomstig van een japon — en hij herinnerde zich aanstonds dat Leonie Gaspari, daar beneden, de dame met het mooie blonde haar, een zee-groene jurk aan had. Hij zei echter

verder niets, klemde de lippen opeen, noteerde slechts nu en dan iets in zijn boekje en een kwartier nadien salueerde hij en Bontemps voor Huguet, en reden weg in de duisternis.

Een week later was agent Lenoir van de wijk Vaugirard om een voor hem geheel onbegrijpelijke reden, overgeplaatst naar een andere wijk van de reuzenstad Parijs...

HOOEDSTUK II

BIJ GEBREK AAN BEWLIS...

Het kon omstreeks tien uur in de ochtend zijn van de volgende dag, toen Monsieur Lepintois, Commissaris van Politie in het 16e Arrondissement, op het knopje naast zijn schrijftafel drukte en aan de agent die binnentrad, vroeg:

— Is de gedaagde er al?

— Nog niet, commissaris.

— Breng hem dadelijk bij mij, zodra hij verschijnt. Zijn de getuigen er?

— Het meisje is blijven wachten, in gezelschap van de knaap, mijnheer.

— Goed. Je kunt wel gaan.

Commissaris Lepintois liet zich met een zucht in zijn leunstoel vallen, stak een sigaar aan, vouwde zijn handen over zijn dikke buik, en gedroeg zich over het algemeen alsof hij zeer tevreden was over zichzelf en over de gehele mensheid.

Tot iedere prijs wilde hij vooruit komen, en zijn ideaal was, het tot hoofdcommissaris te brengen, ja, zo mogelijk tot prefect van de Parijse Sureté.

Hij had nu pas een paar aardige zaakjes opgeknapt, die zijn naam met ere hadden doen noemen in de bladen, en hij was dus in een voortreffelijke stemming, toen, ongeveer tien

minuten later, de agent van zoëven weer binnentrad, en aankondigde:

— Monsieur Gaston Huguet.

Huguet trad binnen. Hij was gekleed in een keurig grijs pak, zodat zijn goedgebouwde gestalte op zijn voordeligst uitkwam. Hij zag er een weinig ongeduldig uit, en begon aanstonds:

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer de commissaris, als ik de opmerking maak, dat ik wel zeer verbaasd ben over uw optreden.

— Hoezo, mijnheer? vroeg Lepintois zoetsappig, met beide ellebogen op zijn schrijftafel leunend, en zijn bezoeker kwasi-vriendelijk aanziende.

— Wel, mijnheer, hoe zoudt gij het vinden, als gij in de nacht van een intiem feestje thuis komend, reeds om negen uur weer gewekt wordt door een bediende, die u komt zeggen, dat gij op het politiebureau verwacht wordt?

— O, dat zou ik onder bepaalde omstandigheden heel natuurlijk kunnen vinden, antwoordde de commissaris droogjes. Waarom vindt gij het niet natuurlijk, mijnheer Huguet?

— Ik vind het ongelooflijk, mijnheer, antwoordde Huguet ruw. Men haalt fatsoenlijke burgers niet om zo'n bagatel uit zijn bed! Dat heetje ruzie

in het huis van mijn vrienden...

— Maar als wij nu eens aannemen, mijn waarde heer, dat het om nog iets anders dan die ruzie ging? zei Lepintois afgemeten, zijn bezoeker strak aankijkend. Dunkt u dat zo onmogelijk?

Heel even scheen Huguet van kleur te verschieten, maar hij wist zich uitstekend te beheersen en antwoordde rustig:

— Ik zou niet weten wat u hiermee bedoelt, mijnheer.

— Dan zal ik genoodzaakt zijn, mijnheer, enig licht te brengen in de nacht uwer onwetendheid, antwoordde de commissaris, hoffelijk maar sarcastisch. Gij zijt Gaston Huguet, nietwaar?

— Zo is mijn naam.

— Gij woont in de Rue Madras?

— Nr. 23.

— Zo mag ik het horen! Ik houd van nauwkeurigheid. Wel, mijnheer Huguet, er is een aanklacht tegen u ingediend.

Weer trok er even een schaduw over het lichtgebruinde gelaat van Huguet, maar onmiddellijk gingen zijn wenkbrauwen ver de hoogte in, en hij herhaalde langzaam:

— Een aanklacht tegen mij ingediend? Wegens burengerucht zeker?

— Dat niet bepaald. Wegens ontvoering, vrijheidsberoving en geweldpleging, monsieur.

— Och kom. En is het onbescheiden als ik vraag van wie die dwaze aanklacht afkomstig is?

— Dat zult gij aanstonds horen, mijnheer Huguet. Laat ik u echter eerst onder het oog mogen brengen, dat heel wat jonge meisjes zeker een dergelijke zaak zouden hebben laten rusten, teneinde hun goede naam niet in gevaar te brengen, maar wij schijnen hier te doen te hebben met een jongedame, die er moderner begrippen op na houdt en die zich over dit

gevoel volkomen heeft weten heen te zetten.

Zij heeft overigens een goede vriend, die haar in dit geval nog schijnt te hebben aangespoord tot het indienen van haar aanklacht.

— Hoe heet dat meisje? vroeg Huguet kwasi-onverschillig.

— Haar naam is Musette Duflos.

Heel even vertrok het gelaat van de man, die daar in hoog opgerichte, nonchalante houding, vóór de commissaris stond en toen zonder een spoor van verlegenheid zei:

— Ik heb een zekere Duflos onder mijn huurders gehad. Een slechte betaler, een dronkaard, en een leegloper, die ik uit een mijner woningen heb moeten laten zetten.

De stem van de commissaris klonk scherp als een mes, toen hij hem in de rede viel:

— Niemand kan u het recht ontzeggen, mijnheer, in uw hoedanigheid van huisheer, lieden van uwe woningen te verwijderen, als zij in gebreke blijven de huur te betalen. Maar gij spreekt onwaarheid als gij de oude Duflos beschuldigt van dronkenschap en leegloperij. Wij hebben informaties ingewonnen. De oude man is eenvoudig door een samenloop van omstandigheden tot werkloosheid gedoemd, en boze tongen verzekeren, dat gij niet geheel en al vreemd zijt aan die omstandigheden.

— Kletspraatjes, zei Huguet op onbeschaamde toon, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Ik zou u gaarne willen verzoeken, mijnheer de commissaris, ter zake te komen, want ik moet u zeggen dat ik het zeer druk heb. Wat wil men nu eigenlijk van mij?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, mijnheer, antwoordde Lepintois, terwijl zijn hoofd nog roder werd, dan het van nature al was.

Hij keek even in enige papieren, wisselde fluisterend een paar woorden

met een jongeman, die voor zijn schrijfmachine gezeten, het voornaamste van het verhoor noteerde, leunde weer achterover in zijn stoel om de man tegenover hem scherp aan te kijken en begon toen weer:

— De aanklacht luidt, mijnheer Huguet, dat gij mejuffrouw Musette Duflos onder een vals voorwendsel uit haar woning hebt gelokt, en per auto naar hetzelfde huis in de Rue de Vaugirard hebt laten brengen, waar zich naderhand in diezelfde nacht dat zonderlinge toneel afspeelde, waarvan mijn agenten, helaas, maar alleen het slot hebben kunnen zien, feitelijk nadat het scherm reeds gevallen was. Wat hebt gij daarop te zeggen?

— Wel, alleen maar, dat dat lieve meisje niet met geweld is ontvoerd, maar mij uit eigen vrije wil bezocht.

Er vloog een trek van minachting over het gelaat van de politieman, toen hij hernam:

— Gij behoeft geen moeite te doen, mijnheer, het aldus voor te stellen. Het staat vast, ook uit andere getuigenissen, dat het meisje tegen haar zin naar dat huis is gebracht.

Een ogenblik kwam er een onheilspellend licht in de ogen van Huguet, toen hij afgebeten zei:

— Heeft een van mijn vrienden, die daar waren, soms gefantaseerd?

— O neen, stel u gerust mijnheer, uw vrienden zwijgen als het graf. Ik moet zeggen dat gij hen goed hebt gedresseerd. Zij weten van niets, zij zijn onschuldige lammeren, zij verklaren dat zij daar rustig in uw aardig speelzaaltje wat zaten te kienen, toen er plotseling twee of drie kerels, misschien inbrekers, als een wervelwind binnenstormden en als dollen op hen begonnen los te ranselen, zodat al heel spoedig die zaal in een soort slagveld veranderde.

— Dat is volkomen overeenkomstig de waarheid, zei Huguet koeltjes.

— O, ja? zei de commissaris lang-

zaam, terwijl hij zijn gezicht wat dichter bij Huguet bracht. Zijt gij daar wel zeker van? Bedenk u eens goed. Is er in uw huis niet nog een vierde indringer geweest, een geheimzinnig personage, een man, wiens naam ook bij ons, politie-autoriteiten, goed bekend is?

— Ik weet volstrekt niets van een vierde persoon.

— Neen? Dat is jammer! Hij weet van u des te meer. Komaan, mijn waarde heer Huguet, ik zou de partij maar gewonnen geven, als ik u was.

Lepintois had uit het stapeltje papieren, dat voor hem lag, een brief gehaald, ontvouwde het papier, las vluchtig enige regels en vervolgde toen:

— Wat ik hier heb, is een briefje van die vierde man, mijnheer. Zijn naam, — ik durf natuurlijk niet zeggen of het zijn ware naam is, luidt: John Raffles.

— Nooit van gehoord! zei Huguet met goed gespeelde verbazing.

— O, neen? Nu, dat is misschien ook maar beter voor u. Hij schijnt u, integendeel heel goed te kennen. Hij beschuldigt u van niets meer of minder dan wat u thans wordt ten laste gelegd, en bovendien van nog veel erger dingen. Hij zegt dat u niet veel beter zijt dan een moorddadige, zeer gevaarlijke schavuit, die liefst zo spoedig mogelijk aan de maatschappij moet worden onttrokken. Dat moet gij zelf hem met zoveel woorden hebben medegedeeld, toen hij zich in uw macht bevond, en gij in de vaste veronderstelling waart dat hij uw huis niet levend zou verlaten. Om die reden meendet gij, dat gij hem ongestraft het geheim van uw leven zoudt kunnen mededelen, om hem te sarren en te tarten. Hij wist zich echter te bevrijden, zo zegt hij, en u uw slachtoffer te ontrukken. Mejuffrouw Musette hielp hem daarbij en sneed eigenhandig met een tafelmes de touwen

door, waarmede uw trawanten hem gebonden hadden. Het meisje heeft dat bevestigd.

— Interessant, zeer interessant, zei Huguet. Dat bewijst volgens mij alleen, dat zij er zeer zonderlinge vrienden op na houdt. Hecht gij nu werkelijk geloof aan zulke bakerpraatjes?

— Ik heb alle reden om ze te geloven, mijnheer Huguet. Alles wat Raffles mij in deze brief mededeelt, klopt volkomen met de feiten, die onze eigen agenten hebben kunnen constateren. Aanstands zullen mejuffrouw Musette en Armand Lafonte, haar verloofde, dit alles bevestigen.

Voor het eerst begon er iets als onzekerheid in het gemoed van Huguet op te kruipen. Hij wist maar al te goed, dat alles, waarvan hij beschuldigd werd, waar was. Hij had er natuurlijk op gerekend, dat Raffles het niet zou wagen, zich als getuige aan te melden. Zijn brief kon men dan ook nog altijd als een waardeloos vod verklaren, maar, helaas, bleek het nu dat de inhoud geheel en al overeenstemde met wat Musette en die vervloekte Armand zelve hadden verklaard.

Er waren ook nog twee vrienden of bedienden van Raffles verschenen, waarvan er een met een ontzettende spierkracht begaafd, zijn ongelukkige vrienden bijna dood had geslagen, die de aanklacht ondersteunden.

Huguet voelde, met een nauwelijks te verbergen woede, dat zijn zaak er bedenkelijk begon uit te zien.

Lepintois stoorde hem in zijn verwarde overpeinzing, en zijn stem had een spottende, meedogenloze klank, toen hij hernam:

— Als ik u was, mijnheer Huguet, dan zou ik de strijd maar opgeven. Ik moet u waarschuwen, dat van dit ogenblik af alles wat gij zult zeggen tegen u kan worden aangevoerd, dus wees voorzichtig met uw woorden. Want ik zal u als mijn arrestant moeten beschouwen. Bontemps, roep de

getuigen binnen!

De agent wilde zich reeds naar de deur wenden, toen deze geopend werd en er een andere agent binnentrad met een brief, die hij met een zeker ontzag aan de commissaris ter hand stelde.

Lepintois bekeek de grote enveloppe van alle zijden, verbaasd en zelfs een weinig ongerust naar het schein, en scheurde de omslag open. Nauwelijks had hij enige regels gelezen, of hij riep zenuwachtig tot Bontemps, die de kamer had willen verlaten:

— Wacht nog even Bontemps, ik heb hier, de zaak is, hm, alles wel beschouwd is het mogelijk, dat er een vergissing heeft plaats gehad. Je kunt nu wel gaan, Bontemps, en jij ook, Lenoir. Blijf in de kamer hier naast, voor het geval ik jullie nodig mocht hebben.

De beide agenten gingen, wel wat verbaasd dadelijk heen, maar hun verwondering zou nog heel wat groter zijn geweest, als zij de verandering hadden kunnen gadeslaan die er in de wezenstrekken van de commissaris had plaats gegrepen.

Zoëven was het nog bars en streng geweest, spottend en dreigend, thans droop het letterlijk van vriendelijke tegemoetkoming, en hoffelijkheid.

— Vergun mij een ogenblik, mijnheer Huguet, stamelde hij, zich het voorhoofd wissend. Ik heb hier, hm... een zeer belangrijk schrijven, dat al mijn aandacht opeist. Sta mij toe, dat ik het even doorlees. Het is maar kort, en desniettemin van het grootste gewicht naar ik moet aannemen. Maar wat blijft ge daar toch staan, neem toch plaats, wat ik u verzoeken mag.

Met een boosaardige glimlach om de lippen nam Huguet een stoel, en ging daar nonchalant op zitten, als iemand die zich thuis voelt en volstrekt niets te vrezen heeft.

Het was alsof hij wist, wat die brief bevatte, waarvan het papier ritselde in de dikke vingers van de commissaris.

Het waren slechts enkele regels, met de schrijfmachine geschreven op papier, hetwelk in een der hoeken een opschrift of naam scheen te bevatten.

De inhoud moest Lepintois wel zeer aangrijpen, want hij bette zich nogmaals het voorhoofd, nadat hij de brief weer zorgvuldig had dichtgevouwen en in de enveloppe gedaan. Hij struikelde een paar malen over zijn woorden toen hij begon:

— Mijn waarde heer Huguet, de zaak neemt een verloop, zoals ik onmogelijk had kunnen voorzien. Er doen zich plotseling omstandigheden voor, die — eh — hoe zal ik het zeggen, aan het voorgevallene een geheel ander aanzien geven. Er moet hier een of ander betreurenswaardig misverstand in het spel zijn. Ik bedoel — het schijnt werkelijk bij die onbeduidende ruzie te zijn gebeven, waarvan hier sprake was, en die gij zelf ook ruiterlijk hebt toegegeven. Ik zoek in deze hele zaak vruchteloos naar enig bewijs tegen u. Wat hebben wij, alles wel beschouwd aan getuigeverklaringen van jongemeisjes, die laat in de avond zo maar het huis uitlopen?

— En het briefje van mijn vriend Raffles, vroeg Huguet met een sarcasme in zijn stem die hij onmogelijk wist te verbergen.

— O, maar ik zeg u toch dat het al te dwaas zou zijn, af te gaan op de praatjes van die Engelse avonturier! riep Lepintois vol edele verontwaardiging. Wij zouden op die wijze wel aan de gang kunnen blijven. Ik geloof te mogen zeggen, mijn waarde heer, dat een Lepintois zich nog nimmer heeft ingelaten met anoniem geschrijf. Wel, mij blijft thans niets meer over te doen dan u mijn verontschuldiging aan te bieden. Zoals ik zeg, het was een noodlottig misverstand, dat bijna afschuwelijke gevolgen had gehad.

— Afschuwelijk, en niet in de eerste plaats voor mij, mijn waarde heer Lepintois, zei Huguet langzaam, ter-

wijl hij opstond en met een zonderlinge, wrange glimlach met halfgeboogen hoofd van onder zijn dikke oogleden de onrustig op zijn stoel heen en weer schuivende commissaris opnam.

Huguet had zijn hoed gegrepen en zijn handschoenen, en wendde zich nu met een hooghartige uitdrukking op het gelaat tot de commissaris, met de woorden:

— Ik zal er dus op kunnen rekenen, mijnheer Lepintois, dat ik betreffende deze onaangename zaak niet langer lastig gevallen word?

— Dat spreekt van zelf, mijn waarde heer Huguet.

— De getuigen?

— De getuigen! Laat ik u zeggen, dat getuigen lieden zijn die zich vaak vergissen. Hoe menigmaal heeft de Justitie een verkeerd vonnis geveld, door al te zeer te vertrouwen op de uitlatingen van dames en heren getuigen!

— Dat is ongetwijfeld zo, zei Huguet glimlachend.

— Mijnheer Huguet, zei Lepintois, ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik u nog langer ophield. Gij zult zeker wel ernstiger zaken te doen hebben, dan hier te luisteren naar de praatjes van twee opgewonden jongelieden.

Hij was opgestaan, drukte op een schel, en zei tot Lenoir, die binnen trad:

— Wijs mijnheer Huguet de weg, Lenoir. De zaak is tot mijn volkomen tevredenheid opgelost.

Lenoir zette grote ogen op, en stamelde:

— Pardon, chef, maar ik ben toch zelf...

— Jij schijnt wel wat heel kort van begrip te zijn Lenoir, viel Lepintois hem in de rede. Laat mijnheer uit. Ik zeg je dat de kwestie tot mijn volkomen tevredenheid is opgehaldert. Bakerpraatjes en overdreven sentimentaleiteit! begrijp je het nu?

Neen, Lenoir begreep het nog niet.

HOOFDSTUK III

RAFFLES NEEMT GEEN GENOEGEN MET DE AFLOOP

In een wereldstad als Parijs blijven maar zeer weinig dingen voor het grote publiek geheim, tenzij zij zich afspelen in de allerhoogste kringen, die zich weten te omgeven met de discretie der autoriteiten, welke hen beschermt tegen onbescheiden bemoeizucht.

Parijs is echter ook een stad die zeer snel leeft, en drie dagen nadat Huguet ongerept, en met opgericht hoofd het bureau van politie had verlaten, dacht bijna niemand meer aan een zo onbetekenend voorval, als de ontvoering van een meisje uit de volksklasse, behalve dan misschien de hoofdpersonen, die bij de zaak betrokken waren geweest.

Eén was er, die de zaak niet alleen niet vergat, maar die bij zichzelf een dure eed gezworen had, dat hij ze in bijzonderheden zou uitpluizen, al moest hij er ook een maand voor te Parijs blijven, waar niets anders hem gebracht had dan het toeval, omdat hij Parijs als einddoel had gekozen voor een proefvlucht met zijn nieuwe vlieg-machine, die nu veilig was opgeborgen in een der particuliere hangars van Le Bourget.

Het was juist vier dagen na de voorvallen, in de Rue de Vaugirard, toen Brand op Raffles zat te wachten in een der kamers van het huis van de grote avonturier, op nauwelijks tweehonderd schreden afstand van het aan Huguet toebehorende huis, waar zich op die avond, nu vijf etmalen geleden, het toneel had afgespeeld, dat Raffles bijna het leven had gekost. Met een siddering dacht Brand eraan, hoe Raffles, nauwelijks acht uren nadat zij te Parijs waren aangekomen, door een handlangster van Huguet uit het

Grand Hotel was weggelokt, en naar dat huis van Huguet was vervoerd, die zich voordeed als een rustig levend, rijk leegloper, maar inderdaad een geheimzinnig, zeer gevaarlijk misdadiger was, die trots was op zijn naam « Koning van Parijs ».

Maar, waarover hij zich het meest verwonderde, was het feit, dat Huguet de dans ontsprongen was, ondanks de waarschuwing welke Raffles onmiddellijk aan de commissaris van de wijk had gezonden.

Hij dacht hierover nog na, toen hij opschrok en onwillekeurig naar zijn achterzak tastte, bij het zacht opengaan van de deur.

Zijn gelaat ontspande zich dadelijk, toen hij Raffles zag binnentreden in de uniform van een gewone agent van politie.

— Je hebt me doen schrikken, ik heb je niet horen binnenkomen, zei hij, Raffles de hand ter verwelkoming toestekend.

— Dat doet me genoeg, Charles. Ik wilde slechts eens de proef nemen, of ik nog altijd ongemerkt een huis kan binnendringen, zelfs waar een man gezeten is, die toch op mijn terugkomst moest rekenen.

— Heb je iets ontdekt?

— Ik heb inderdaad zo het een en ander vernomen, amice, maar wat ik van Lenoir hoorde, maakt de zaak alleen nog maar wat raadselachtiger. Oordeel zelf, maar wacht even, totdat ik deze vermomming heb afgelegd.

En voor de zoveelste maal verbaasde Brand zich over de wonderbaarlijke vlugheid waarmee Raffles een andere gedaante wist aan te nemen, zó grondig, dat hij tot zelfs zijn eigen persoonlijkheid scheen te verliezen.

Duidelijk was nu het litteken zichtbaar op de onbeschermdede huid.

Raffles stak een sigaret op en begon dadelijk te vertellen:

— Onze goede vriend Lenoir was dadelijk bereid tot mededelingen. Hij twijfelde er geen seconde aan of ik was een goedgehartig collega. Hij stelde mijn belangstelling zeer op prijs.

— Je belangstelling? vroeg Brand verwonderd.

— Zeker. Want het eerste wat hij mij vertelde, was, dat hij over drie dagen zijn wijk gaat verlaten en wordt overgeplaatst ergens naar Neuilly.

— Maar dat is aan het andere uithoekje van Parijs! riep Brand verwonderd.

— Ja, en ook daarom is Lenoir er allesbehalve over te spreken. Hij begrijpt niet waaraan hij die overplaatsing te danken heeft; het werd hem pas gisteren medegedeeld. Hij moet nu maar zien dat hij gauw een andere woning krijgt voor zijn vrouw en zijn twee kinderen. Maar er is nog méér zonderlings. Je weet dat ik mij deze moeite gegeven heb, in de hoop uit de mond van Lenoir te horen, waaraan het kon worden toegeschreven, dat de politie zo ineens die zaak in de doofpot stopt, want een andere naam kan men er niet aan geven.

— En ben je geslaagd?

— Slechts ten dele. O, mededeelzaam was Lenoir genoeg, daaraan lag het niet, maar de goede kerel kon natuurlijk niet méér vertellen dan hij zelf wist. Nu, naar het schijnt, moet Lepintois aanvankelijk voornemens zijn geweest, met de uiterste gestrengheid tegen Huguët op te treden. Ja, hij stond zelfs op het punt hem te laten arresteren. Lenoir zegt, dat hij juist Musette Duflos en Armand Lafonte wilde doen binnen roepen als getuigen, toen een van zijn, Lenoir's collega's, binnentrad met een brief.

— Een brief?

— Ja, een brief, en dat kleine stukje

papier scheen op de commissaris de uitwerking te hebben van een paar vaten olie op de woedende golven. Plotseling werd hij zo mak als een lam, werd vriendelijk tegen Huguët, nodigde hem uit om te gaan zitten, verklaarde de zaak als een onbeduidende grap van wat opgewonden jongelui, deed hem uitgeleide met veel strijkages, en zorgde reeds een half uur later voor de berichten in de bladen, die de gehele zaak voorstelden als een onbetekend voorval.

Brand had zich achterover in zijn stoel laten vallen en keek Raffles stom verbaasd aan.

— Wat kan dat te betekenen hebben? vroeg hij. Misschien een vrouw in het spel?

— Neen, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles peinzend. Die Lepintois is getrouwd en heeft vijf kinderen.

Die man is zeer eierzuchtig, wil promotie maken en kijkt zijn meerderen naar de ogen. Men zegt dat hij de strooppot met onnavolgbare elegance weet te hanteren. En nu geloof ik, dat we veeleer in die richting moeten zoeken. Die brief, Charles, ik ben er bijna zeker van, moet afkomstig zijn geweest van « hogerhand ». Ik zou er wat onder durven verwedden, dat Lepintois van hoog niveau een wenk heeft gekregen, de zaak niet verder voort te zetten.

— Maar dat zou beduiden, dat die « Koning van Parijs », zoals hij zich noemt, over buitengewone hoge beschermers beschikt, riep Brand verschrikt uit.

— Die indruk heb ik ook gekregen, amice, hernam Raffles laconiek. Overigens, ik wil mij tot iedere prijs zekerheid verschaffen. Ik moet die brief hebben!

— Maar die zal Lepintois wel onmiddellijk vernietigd hebben.

— Neen Charles. Dat doet een man als Lepintois niet. Ik zal mij er wel voor wachten mijn tegenstanders te

onderschatten. Lepintois bezit de sluwheid van alle eierzuchtige lieden.

— Ik begrijp nog steeds niet hoe dat mogelijk is geweest, zei Brand hoofdschuddend. Er waren toch getuigen. Jij had hem toch per brief ingelicht.

Raffles keek Brand een ogenblik aan, met zijn heldere, grijze ogen, waarin verwondering en afkeuring lag, en zei toen met een kort lachje:

— Je hebt in je leven al heel wat ondervonden, Charles, en toch geef je nu blijk, tot mijn verbazing, niet eens op de hoogte te zijn van de manier, waarop de politie, soms ook de Justitie, een zaak, die aan hooggeplaatsten onaangenaam kan zijn, weet te smoren. Je praat van getuigen, maar die worden plotseling « onbetrouwbaar », een lamp die nog een dag te voren helder brandde, en meer dan voldoende licht verspreidde, wordt eensklaps « vaag en zwak », een onschuldig meisje wordt lichtzinnig, de brave knaap die haar beschermt wordt een opgewonden losbol, kortom, recht wordt krom, wit wordt zwart, wat bestond bestaat niet langer, en wat nimmer bestaan heeft, groeit plotseling tot intens leven op. En de middelen zijn zo eenvoudig. Intimidatie, bedreiging met straf van minderen, vreesaanjaging van de getuigen, zelfs weigering om de zaak in overweging te nemen, en binnen enkele dagen kan men het verder gerust aan de snel levende tijd overlaten om het gehele voorval uit ieders herinnering weg te blazen.

Raffles zweeg een ogenblik, en keek somber voor zich uit, zijn gesloten vuist op de tafel rustend. Toen streek hij zich over het voorhoofd en hernam, zonder op te zien:

— Maar men zou dwaas doen, hierover te klagen. Het is beter, de mensen te aanvaarden zoals zij nu eenmaal zijn en ik zie niet in hoe hierin ooit verbetering is te brengen, want

wij zijn en blijven onvolmaakte wezens, met talrijke boze hartstochten en dit zal nooit anders worden, zelfs niet na de bloedigste revoluties, die alleen maar een zaak veranderen, maar niet de mensen, want die zullen altijd hetzelfde blijven. Dezelfde die zij geweest zijn sedert de schepping.

Maar ik beschouw het als mijn taak, althans het ergste te voorkomen, en de zwaarste misdaden te straffen.

Hij had nu met een ruk het hoofd opgeheven en keek Brand met vlammevende ogen aan, terwijl hij voortging:

— Want je zult toch zeker niet gedacht hebben dat ik deze geschiedenis nu maar rustig op haar beloop laat? Wil je mij helpen, Charles?

— Natuurlijk! riep Brand, zonder aarzelen.

— Des te beter, amice, zei Raffles met een glimlach. Ik zou het ook wel wat alledaags hebben gevonden, als ik zo maar aanstonds met de « Condor » zou zijn teruggevlogen. En nu zullen we eens een krijgsplan opmaken.

— Ik luister.

— Dit huis is uitstekend, Charles, maar het ligt wel een beetje gevaarlijk dicht bij het huis van Huguët, waar zich enige dagen geleden het voorval afspeelde dat nu onze aandacht in beslag gaat nemen. Ik acht het dus beter, het voorlopig alleen als pied à terre te gebruiken en elders onze tenten op te slaan. Heb je geld meegenomen?

— Niet meer dan drie honderd pond in contanten.

— Ik heb niet eens de helft; dat is natuurlijk te weinig voor ons doen. Nu, dan blijft er niets anders over dan op andere wijze enig kapitaal te vormen, bijvoorbeeld door de brandkast van Huguët eens te peilen naar de inhoud.

— Een gevaarlijke grap, Edward, die ons de hals kan kosten.

— Maar een grap die mij aantrekt.

HOOFDSTUK IV

RHAS DAKHAR, DE FAKIR

Raffles had goed gezien, toen hij voorspelde dat binnen enkele dagen niemand meer aan de zaak-Huguet zou denken, want reeds een paar dagen na het nachtelijk voorval in de Rue Vaugirard, werd de naam van Huguet in de pers niet meer genoemd.

Er was iets anders dat de belangstelling van de Parijzenaars in de hoogste mate wekte, en dat was de komst van Rhas Dakhar, een Indiër van adel, die zich tevens naam had gemaakt, tenminste wanneer men de bladen mocht geloven, als een Indisch Fakir en geestenbezweerder van grote vermaardheid.

Rhas Dakhar had met een tweetal bedienden, beiden Ieren, zijn intrek genomen in een der grootste hotels aan de Champs Elysees, niet ver van de Arc de Triomphe. En al spoedig zag Parijs hem in zijn fraaie limousine gezeten geheel alleen, achterover geleund in de kussens terwijl een van zijn bedienden de auto bestuurde en de ander naast de chauffeur gezeten was.

Knappe en jonge Indiërs hebben in Parijs nog altijd evenveel succes.

Er waren dan ook nog geen twee dagen verstreken of Rhas Dakhar had toegang gekregen tot de salon van de Hertogin de Chateaudun, de enigszins excentrieke weduwe van een Frans edelman, die in de laatste oorlog was gesneuveld.

Haar voorbeeld werd door vele anderen gevolgd, en men zag nu de rijzige, ernstige gedaante van de Indiër bijna avond aan avond in een of andere weelderige salon als middelpunt van bewonderende bakvisjes en geëxalteerde vrouwen. Hoe het praatje in de wereld kwam wist niemand, maar

men vertelde van de Indiër al heel gauw dat hij een zodanige macht op zijn medemensen kon uitoefenen, dat niemand weerstand kon bieden aan zijn wil. Tweemaal had hij reeds zijn toverkunsten vertoond, en wat hij deed was werkelijk wonderbaarlijk. Meestal werd hij bij die voorstellingen geassisteerd door zijn beide bedienden of door een van hen.

De Indiër wist zich veel vrienden te maken door zijn beschaafd optreden, zijn verbazende talenkennis en zijn opzienbarende vertoning, die hij alleen in particuliere salons ten beste verkoos te geven. Een week was na zijn aankomst te Parijs nauwelijks voorbijgegaan of de hertogin de Chateaudun introduceerde hem in hoogst eigen persoon in het huis van Gaston Huguet, ter gelegenheid van een intiem diner, dat de rijke bonviveur die avond gaf.

De gastheer scheen hierover zeer opgewekt te zijn.

Hij was Rhas Dakhar aanstonds met uitgestrekte handen tegemoet getreden, zeggende:

— Ik ben mijn vriendin, de hertogin de Chateaudun zeer erkentelijk, sahib, dat ge mijn nederig tehuis met uw komst vereert. Moet ik u aanspreken met een of andere titel? Gij zijt immers van adel naar ik heb gehoord?

— Noem mij slechts sahib, zei de Indiër eenvoudig. Ik wens hier in Europa afstand te doen van al mijn titels en mijn rechten. Ik kom slechts als belangstellend vreemdeling.

— En mag men weten, sahib, waarin gij het meeste belang stelt hier in ons Frankrijk?

— In de mensen, antwoordde de Indiër rustig. Die zijn trouwens overal

het belangwekkendst.

De hertogin, een dame van omstreeks vijf en dertig jaar, die hem dwepend van ter zijde had aangekeken, zei nu:

— Ik hoop, dat gij ons vanavond met een paar nieuwe demonstraties zult verrassen, sahib.

— Men zegt dat gij geheel ongevoelig zijt voor iedere pijn; is dat inderdaad zo? vroeg Huguet.

— Ja, als ik mij daarop concentreer, antwoordde de Indiër ernstig. Ik moet echter mijn toebereidselen maken. Wat mijn lieve vriendin, de hertogin, mijn demonstraties noemt, die kan ik slechts ten uitvoer brengen met behulp van mijn beide bedienden. Keurt gij dit goed, mijnheer?

— Maar dat spreekt immers vanzelf. Laat hen komen! riep Huguet uit. Wij branden van nieuwsgierigheid.

— Dan zult gij nog een uurtje geduld moeten hebben, vrees ik; ik heb mijn bedienden pas over een uur besteld, en zij zijn zeer punctueel.

— Waarom hebt gij geen Indische bedienden, sahib, vroeg de hertogin met haar waaier spelend.

— Omdat westerlingen mij beter bedienen, mevrouw de hertogin.

Het gesprek werd algemeen, want anderen waren komen toelopen, en het dansen nam inmiddels een aanvang.

Huguet kon er trots op gaan, een van de schoonste, grootste huizen in de oude Rue Madras te bewonen.

In de grote salon was voor deze gelegenheid een podium opgericht, dat met een groot, zwaar fluwelen gordijn kon worden afgesloten. Daar zou aanstonds Rhas Dakhar bewijzen afleggen van zijn kunstvaardigheid. Een strijke van drie personen zorgde voor de nodige dansmuziek, nu en dan trad een der gasten naar voren, en zong bij de vleugel een liedje, dat de buitenstaanders toch wel een wat zonderling idee moest hebben gegeven omtrent

het gehalte van het hier aanwezige gezelschap.

Er werd wijn en champagne geschonken en het gezelschap was in een zeer vrolijke stemming naar het scheen. Het strijke streek, de liedjes aan de vleugel werden steeds van luchtiger soort en nog altijd was de Indiër niet opgetreden.

Nu en dan stond hij op, en ging de buffetzaal binnen, waar het koel was en waar de bediende bij de rijk beladen tafel nu en dan scheen in te dutten.

Dit vertrek had, behalve de verbinding deur met de grote salon, nog een openslaand raam, dat uitkwam op een balcon, dat over een vrij grote lengte langs de achtergevel liep en waarop nog meerdere deuren van andere vertrekken op uit kwamen.

Nu en dan ging de Indiër dat balcon op, over een afstand van enkele meters en snoof de zachte, zoete avondlucht in, die heel wat beter tot inademen geschikt was, dan de met tabaksrook bezwangerde lucht in de danszaal.

Toen hij dit voor de derde maal deed en hij na enkele passen een deur genaderd was, die op het balcon uitkwam, ging deze heel zacht op een kier open, een hand kwam te voorschijn, en die hand trok de Indiër behoedzaam aan de mouw.

Rhas Dakhar bleef staan en het volgende ogenblik werd er iets in zijn hand gedrukt waarna de deur weer dicht ging.

De Indiër keerde terug naar het buffetzaaltje, en las met zijn rug naar de bediende staande haastig en verstolen het kleine opgevouwen briefje dat hem zoëven in de hand was gedrukt.

Hij glimlachte stil voor zich heen, en het volgende ogenblik had hij het uiterst dunne sigarettenpapiertje in de mond gestopt, en ingeslikt.

Hij ging de feestzaal weer binnen, zijn donkergrijze ogen zochten een

ogenblik rond, en toen hij Huguet gevonden had, ging hij op hem toe en zei met zijn wat slepende, schorre stem, die echter het Frans zonder merkbaar accent sprak:

— Ik vrees, mijn waarde heer Huguet, dat er deze avond van mijn kleine demonstratie niet veel zal komen. Mijn bedienden laten op zich wachten, en ik moet over een kwartier volgens een afspraak, elders zijn. Wanneer gij het goedvindt, wil ik gaarne terugkomen.

— Maar wij laten u niet zo spoedig gaan, riep Huguet uit. Wat drommel, men heeft maar niet altijd een Indiër van adel onder zijn gasten. Kom mee, want ik moet beslist eerst een kleine wapenverzameling laten zien, waarvan zelfs gij zult opkijken. Ik heb mij laten vertellen, dat gij een kenner zijt.

— Ik wil nog gaarne even toeven om u mijn mening te zeggen over uw collectie.

— Wees dan zo goed mij te volgen.

Huguet had de deur naar de gang geopend, en enige gasten keken de vertrekkenden na, zonder ook maar een ogenblik met dansen op te houden.

Huguet ging de trap af naar de vestibule, waar zich slechts een enkele bediende ophield, de huisknecht, die op zijn stoel zat te dommelen, liep een korte gang in, verlicht door een elektrische lamp, in een kom van albast en opende aan het einde daarvan een deur van een fraai gemeubelde studeerkamer, die er tevens enigszins uitzag als het atelier van een mondain schilder, met zijn vele wandtapijten,

prachtige vazen, op ebbenhouten voetstukken, bontgekleurde kussens, op twee rustbanken rondgestrooid en andere voorwerpen, die men veel in schildersateliers pleegt aan te treffen.

Huguet had licht gemaakt, sloot nu de deur, trad handenwrijvend in het midden van de kamer en wees op een waarlijk zeer fraaie verzameling van voornamelijk Indische en Chinese wapens, die tegen een der muren was opgehangen.

— Wat zegt gij daar nu van? vroeg hij, de Indiër nieuwsgierig aanziende.

Rhas Dakhar was wat naderbij getreden en deze zag aanstonds, als kenner, dat hij met echte en kostbare wapens te doen had.

Zijn gastheer kwam naast hem staan, nam een fraai bewerkte Yatagan met gouden greep van de haakjes waarop het wapen rustte, en noodde de Indiër:

— Ga daar in die gemakkelijke fauteuil zitten, sahib, en bekijk dit wapen eens rustig. Hebt gij ooit zoiets moois gezien?

De Indiër bekeek het wapen dat de ander hem had ter hand gesteld, aandachtig.

— Het is bijzonder mooi en ongetwijfeld echt, luidde het antwoord. Ik vermoed dat het afkomstig is uit het begin van de zestiende eeuw, te oordelen naar de vorm van de greep.

— Gij hebt juist gezien Raffles, en ik hoop dat gij ook verder zo vlot zult kunnen antwoorden op mijn vragen, want wij moeten nu eens rustig met elkander praten.

HOOFDSTUK V

OPNIEUW IN DOODSGEVAAR

Gedurende een paar seconden verroerden de beide mannen, die daar tegenover elkander zaten, zich niet.

Raffles was een veel te verstandig man om zich te vermoeien, of tijd te verliezen met een volkomen nutteloos vertoon van verbazing of verontwaardiging.

Als de « Koning van Parijs » hem aansprak met die naam, na hem blijkbaar opzettelijk hierheen te hebben gebracht, dan bewees hij dat hij hem had voorzien, op welke wijze dan ook, en het slechts tijdverknoeien zou zijn hem tot andere gedachten te brengen.

Huguet was de eerste die opnieuw het woord nam.

— Gij toont u volstrekt niet verbaasd dat ik u bij die naam aanspreek.

— Een man die mijn leven heeft geleefd, mijnheer Gaston Huguet, die verleert het wel zich te verbazen, antwoordde Raffles kalm. Het is waar, ik meende dat mijn vermomming goed geslaagd was, maar...

— Maar gij hebt nog altijd een zeker klein litteken vergeten, waarde heer, dat zelfs onder het laagje bruine schmink niet geheel en al verdwenen is. Ziet gij, misschien hebt gij het nog niet beseft, maar ik ben werkelijk niet de eerste de beste. Ik moet wel een weinig kieskeurig zijn ten aanzien van mijn gasten, en ook voorzichtig. Daarom brandde er in de vestibule een klein, maar zeer fel licht, en iedereen die zijn goed afgaf bij de vestiaire, werd een ogenblik door dat licht bestraald. En het heeft zijn dienst gedaan. In het felle licht zag ik aanstonds de pasgeheelde wonde op uw wang, waarvan ik zelf de oorzaak ben

geweest. Heb ik goed comedie gespeeld?

— Voortreffelijk — en ik betuig u mijn welgemeende hulde, antwoordde Raffles met een kleine buiging. Gij hebt mij geen ogenblik doen vermoeden, dat mijn vermomming voorzien was. Ik hoop dat ik mij de les ten nutte zal maken.

— Ik hoop hetzelfde, en verder ook nog, dat gij daartoe de gelegenheid zult krijgen. Want hebt gij al eens overwogen, mijn waarde heer Raffles, dat gij dit huis wel zijt binnengekomen, maar het wel eens niet meer zoudt kunnen verlaten?

— O, met al die gasten die hier zijn, zei Raffles met enige minachting. Gij zoudt het zeker niet wagen mij hier zo maar weg te moffelen. Denk eens aan al die getuigen!

— Maar, als wij nu eens aannamen, dat al die gasten tot mijn beste vrienden, ik zou bijna durven zeggen, tot mijn onderdanen behoren? Als wij verder eens aannamen dat de hertogin de Chateaudun in het geheel geen hertogin is, maar een goed afgerichte revue-girl, die dergelijke rolletjes speelt om voor te knielen? En als wij tenslotte eens de mogelijkheid veronderstelden, dat deze gehele bijeenkomst alleen en uitsluitend was op touw gezet, in de hoop dat gij vroeg of laat wel eens in de fuik zoudt lopen? Want laat ik u maar zeggen, hooggeëerde tegenstander, dat ik u onmiddellijk heb gewantrouwd, zodra ik voor het eerst van uw komst vernam?

Raffles was even opgerezen van zijn stoel, en zei, met iets van oprechte bewondering in zijn stem:

— Nogmaals mijn hulde. Ik heb vaak te doen gehad met gevaarlijke tegenstanders, voornamelijk in Londen, mijnheer Huguet, maar ik baken volmondig dat zij niet in uw schaduw kunnen staan. Ik moet zeggen dat gij de zaken grootscheeps aanvat, en voor een goede entourage zorgt. Meer dan dertig gasten, allen in uw dienst, alleen om mijn armzalig persoonkje machtig te worden. Het is verbazend. En mag ik weten wat het resultaat van dit alles zal zijn?

— Wel, je gaat er natuurlijk aan. Extirper, *savez-vous*, antwoordde Huguet rustig, zonder de minste stemverheffing en de as van zijn sigaret tippend in een koperen asbak die op een laag tabouretje naast hem stond. Je wordt werkelijk te lastig en te indringend, vriend. Dat kan zo niet voortduren. Je hebt je zowaar vernederd door die arme Lenoir uit te horen.

Raffles kon een kleine beweging van ontsteltenis niet onderdrukken. Die man, die daar tegenover hem zat, was inderdaad niet te onderschatten. Hoe kon hij dat weten? Het was toch niet denkbaar, dat die Lenoir, een agent van politie, óók in zijn dienst stond? Neen, dat was onmogelijk, want dan zou hij zijn mond zeker niet voorbij hebben gepreut, al meende hij dan ook met een collega te doen te hebben.

Hier zat een man tegenover hem, die hem rustig vertelde, onder het roken van zijn sigaret, dat hij wat al te lastig werd, en uitgeroeid moest worden, en dat, zonder dat een spier van zijn gelaat bewoog, als de eenvoudigste zaak van de wereld.

— Het spijt mij voor je, John Raffles, ging Huguet voort, maar je hebt het zelf gewild. Je moet wel begrijpen dat een man in mijn positie, niet kan dulden, dat een zo geniaal tegenstander hem hier de voet blijft dwarszeten. En nu ter zake! Ik heb je zoëven zien bewegen en ik zou je aanraden

doodstil te blijven zitten, wanneer je niet wilt dat alles onmiddellijk is afgelopen. Weet je waarop je daar zit?

— Op een nog al ongemakkelijke stoel, zou ik zeggen, antwoordde Raffles. En misschien ligt er wel een hele machine onder?

— Bah! Geloof je werkelijk dat ik met zulke lawaai makende methodes mijn doel denk te bereiken? Neen, je zit eenvoudig op een groot valluik. En ik verzeker je dat het perfect werkt. Je ziet dat ik naast mijn schrijfbureau sta, met de hand vlak bij een voor jou onzichtbaar knopje, dat ik slechts behoef aan te raken, om dat luik bijna twee meter in het vierkant, bliksemsnel onder je te doen neerklappen. En de gevolgen daarvan? Mijn waarde John Raffles, zijn zeer, zeer onaangenaam! Bedenk eens, dat je van een hoogte van ruim twaalf meter zoudt neervallen in een put, die in rechtstreekse verbinding staat met de Seine. En geen put uit een dagblad-feuilleton met toevallig ontdekte zijdeurtjes, dat verzeker ik je! Een met stevig gemetselde, volkomen gladde, beton wanden, waarop zelfs geen muus, wat zeg ik, geen kakkerlak houvast zou vinden. Schreeuwen zou niet baten, want niemand zou het horen. Ik neem aan dat je een voortreffelijk zwemmer bent en je een poos boven water kunt houden, maar dan zal de vermoedens intreden, en tenslotte zou je toch moeten zinken. Er staat ongeveer acht meter water in die put en vroeg of laat zou je lichaam door het onderaards kanaal dat wel tien minuten gaans lang is, naar de Seine worden gevoerd. Ik zeg je dit alles slechts, om je een goed inzicht te geven in de gevolgen die uit een al te snelle beweging zouden kunnen ontstaan.

— Bedankt voor die openhartigheid, zei Raffles, terwijl zijn vingers speelden met het vlijmscherpe wapen dat op zijn knieën was blijven liggen. Je moet mij echter ten goede houden

dat ik mijn verbazing uitdruk over het feit, dat je het valluik nog niet hebt doen werken.

— O, ik doe niets overhaast, zei Huguët onverschillig. Dat ik je niet onmiddellijk naar de andere wereld zond, moet je alleen toeschrijven aan mijn nieuwsgierigheid. Ik zou namelijk graag willen weten, vóór wij voor goed afscheid nemen, wat je hier eigenlijk bent komen uitvoeren. Was je misschien van plan me een kopje kleiner te maken?

— Zonder het minste gewetensbezwaar, mijnheer Huguët, antwoordde Raffles kalm. Lieden als jij moet ieder eerlijk man, die het goed meent met zijn evennaaste, vertreden, opruimen, waar hij hen slechts op zijn weg aantreft.

— Soms gebeurt het ook juist andersom, zei Huguët met een lelijk laohje. Nu, dat was zeker niet je reden van je komst. Wat kwaamt je hier zoeken?

— In de eerste plaats geld, in de tweede plaats bewijzen van je vriendschap met een hooggeplaatst persoon, die je de hand boven het hoofd heeft gehouden, tijdens de zaak die je zeker nog wel bekend zal zijn.

Weer vertrok het gelaat van Huguët krampachtig, toen lachte hij spottend, en riep uit:

— En nu heb je zeker spijt niets te hebben gevonden?

— Volstrekt geen spijt, mijn waarde heer Huguët, want wat ik niet vond, dat kon een ander ontdekken.

— Een ander? herhaalde Huguët langzaam, wil je zeggen, dat een van je medeplichtigen...

— Ja, een was er hier in huis, maar die is al sedert een kwartier op zijn minst vertrokken, antwoordde Raffles volkomen kalm. Hij was een van de bedienden.

— Een van mijn bedienden? riep Huguët, plotseling vuurrood van woede. Wat is er met hem? Heb je hem

vermoord?

— Gebruik toch niet zulke grove woorden, hernam Raffles, de ander met een koude blik aanziende. Geloof je nu werkelijk dat ik een misschien volstrekt onschuldig man, die niets van je dubbellevens weet, koelbloedig om hals zou brengen? Neen, hoor de goede vent is voorlopig veilig opgeborgen.

— Opgeborgen? stamelde Huguët, van zijn stuk gebracht. Maar vanochtend, dat weet ik zeker, heeft hij mij nog bediend.

— En een kwartier later hebben wij hem ontvoerd. Je hadt hem toen uitgezonden voor een boodschap die zeker wel een uur zou duren. Toen hij terugkwam, was het een mijner vrienden. Daarna ben je bijna de gehele middag uitgeweest, en hij heeft van die gelegenheid gebruik gemaakt dit huis eens grondig te doorzoeken, maar toen je weer terugkwam om dit feestje voor te bereiden, toen had hij nog alles niet ontdekt. Dat geschiedde pas een half uur geleden. En het was eigenlijk toeval.

Huguët was een stap op Raffles toegelopen zonder echter zijn hand van de schrijftafel weg te nemen, en zijn gezicht was nu afschuwelijk verwrongen toen hij hem toebeet, hees van woede:

— Wil je soms zeggen, dat die zogenaamde knecht iets heeft gevonden, in dit huis, wat voor mij van waarde is?

— Ik weet niet of vijf miljoen francs in contanten en een paar korte briefjes van een welbekende priesteres in de Tempel der wufte Muzen waarde voor je hebben. Maar mijn vriend hééft ze!

Huguët was dodelijk bleek geworden. Zijn vinger bewoog zich naar het knopje, dat het valluik moest laten neerklappen.

Raffles volgde die beweging, maar niets verried zijn gevoelens toen hij kalm vervolgde:

— Jij schijnt mij niet te geloven, maar ik kan je overtuigen. Je hadt dat geld en die eigenaardige briefjes van Mademoiselle Georgette Dufour, een welbekende relatie van een hooggeplaatste in den lande, goed verborgen in een smal muurkastje, dat zo goed als onvindbaar moest worden geacht en dat toch gevonden is. Overtuig u maar; het deurtje staat open. Het verbaast mij dat gij dat zelf niet aanstonds hebt gezien.

Huguet had tot op dit tijdstip zijn blikken geen oogenblik van zijn doods-vijand afgewend.

Maar nu dwong een macht, sterker dan alle andere, hem, het hoofd in de richting te wenden van een dam tussen twee ramen, waar echter niets bijzonders te zien viel, want van een deurtje was geen sprake en nog veel minder van een deurtje dat openstond.

Maar hij had het hoofd omgewend, en dat veranderde aanstonds de gehele situatie.

Want Raffles, die schijnbaar gedachteloos met de Yatagan had gespeeld, wierp bliksemsnel en met zoveel juistheid het vlijmscherpe wapen naar de langzaam voortkruipende, witte hand, dat de scherpe punt met kracht door de duim drong, zodat dat lichaamsdeel er als het ware bijhing.

Tegelijkertijd sprong hij op, juist op het oogenblik dat Huguet, de pijn niet achtend, met een woedende ruk met zijn hand op de knop drukte. Achter zich hoorde Raffles het luik met een suizend geluid opengaan. De stoel moest er stevig aan bevestigd zijn, want hij hoorde het meubel niet in het water vallen.

Hij had echter wel iets anders te doen dan zich hiervan te overtuigen, want Huguet had de Yatagan uit het tafelblad getrokken, en wilde zich op Raffles werpen, die hem nog juist bijtijds wist te ontduiken, toen zijn tegenstander in dolle drift naar hem stak met het scherpe wapen.

Daar Raffles onder zijn witte Bur-noes een revolver had, trachtte hij zich zo snel van dit lastige kledingstuk te ontdoen, dat hem in zijn beweging belemmerde, maar Huguet, hief opnieuw het wapen op, en zou Raffles ditmaal zeker geraakt hebben, als deze niet, met een vlugge beweging, een stoel in de richting van zijn tegenstander had geschopt, die hem tegen de benen raakte, en hem een oogenblik het evenwicht deed verliezen.

Dit schonk Raffles de tijd, haastig het witte overkleed los te maken, maar juist toen hij het afwierp en in zijn zak wilde grijpen, gooide Huguet, met kracht de dolk naar hem toe, waarbij het slechts een haarbreed scheelde of de vlijmscherpe dolk, zou hem aan het hoofd geraakt hebben.

Raffles bukte echter bliksemsnel, en het lemmet bleef achter hem trillend in de houten lambrisering steken.

Door zo snel te bukken was hij echter een oogenblik zijn bewegingen niet volkomen meester. Huguet wierp zich als een tijger op hem, geheel de wonde vergetend, waaruit het bloed gutste.

Raffles op zijn beurt begreep dat hij verloren zou zijn, als hij niet binnen enkele oogenblikken de overhand verkreeg, want op het geschreeuw van Huguet zou wel gauw hulp komen opdagen.

Steeds zo luid hij kon schreeuwend, trachtte Huguet Raffles naar de rand van het vierkante gat in de vloer te dringen, terwijl hij hem met de vrije rechterhand bij de keel greep, en hem probeerde te worgen.

En zijn woede, zijn felle haat, maakten hem zó sterk, dat Raffles al zijn krachten moest aanwenden, om niet te worden overweldigd.

Zo lagen zij daar over elkaar heen te rollen, op korte afstand van het gapende gat, tot Raffles er eindelijk in slaagde zich vrij te maken. Het volgende oogenblik sprong hij op en greep

zijn revolver.

Tegelijkertijd vloog de deur open en een aantal mannen, de meesten in avondtoilet kwamen binnenstormen.

Raffles wendde zich onmiddellijk naar de deur met opgeheven revolver en riep:

— Wie een stap nader durft te komen is er geweest!

Niemand bewoog.

De revolver steeds op zijn vijanden gericht, ging Raffles ruggelings naar een tweede deur, die in verbinding stond met een zijkamer, vanwaar men eveneens de gang kon bereiken.

Onder een doodse stilte zei hij met een kort lachje:

— Voor ditmaal zullen wij dus afscheid van elkaar moeten nemen, Gaston Huguët, maar ik zweer je, dat ik je niet zal vergeten, en dat wij elkan- der zullen terugzien. Ik zal de stad Parijs van je bevrijden, reken daar op! Tot zo lang, bonsoir!

Hij deed nog een stap achteruit en stak reeds achter zijn rug de hand naar de kruk uit, toen de deur achter

hem eensklaps open gegooid werd, en drie, vier mannen binnenstormden, van wie de voorste Raffles met zoveel heftigheid op de rug sprong, dat hij onmogelijk van zijn revolver gebruik kon maken.

Hij sloeg twee van deze onverwachte aanranders met zijn linker- vuist neer, maar reeds waren de an- deren komen toelopen en tegen een overmacht van bijna een dozijn man- nen was zelfs een Raffles niet opge- wassen. Bloedend en hijgend, met ge- scheurde kleren, maar met hoog op- gericht hoofd, stond hij tegenover Hu- guët, die kortaf beval:

— In de put met hem! Dan zijn we voorgoed van die lastpost af!

Tien, twaalf armen strekten zich uit, en Raffles viel, hij voelde zich neer- komen in ijskoud water, ging kopje onder, en toen hij weer bovenkwam, en omhoog keek, werd het vierkante lichtgat daarboven hem, langzaam maar zeker verduisterd, het luik werd gesloten.

En om hen heen werd het nacht.

HOOFDSTUK VI

DOODSTRIJD

Brand die zo uitstekend de rol had vervuld van een der nog niet lang in dienst zijnde bedienden van Huguët, had volgens afspraak met Raffles, het huis onmiddellijk verlaten, zodra hij na ijverig zoeken, de geheime berg- plaats had gevonden, waarin hij in- derdaad vijf miljoen franks aan con- tanten had gevonden, benevens een paar brieven, die hem van voldoende belang toeschenen om ze voor Raffles te bewaren.

Brand had op een blaadje sigaret- tenpapier zijn vondst vermeld en dit Raffles in handen gespeeld, die de

papieren boodschap had opgegeten. Brand had toen op korte afstand in gezelschap van Henderson de komst van Raffles afgewacht, die nu geen reden meer had zijn oponthoud in dat gevaarlijke huis nog langer te rekken.

Ter wille van de brandkast kon men later nog wel eens terugkomen.

Brand had het deurtje van het goed verborgen kastje, dat hij aanvankelijk niet had kunnen vinden, weer behoor- lijk gesloten en koesterde geen vrees, dat Huguët de ontvreemding spoedig zou ontdekken.

Er was evenwel iets anders dat zijn

gedachten bezig hield, en dat was een onrustig gevoel, een vage vrees, dat Raffles misschien ten slotte toch herkend zou worden.

Reeds toen hij Raffles zich zag vermommen, had Brand zich afgevraagd of het litteken van de schroeiwond hem door Huguet toegebracht, wel voldoende onzichtbaar zou zijn.

Hij behoefde alleen maar van die vrees tegenover Henderson te reppen, of de reus stelde onmiddellijk voor:

— Dan moesten wij ons maar dadelijk gaan overtuigen, dat alles in orde is, mijnheer Brand. Ik heb dat huis nooit vertrouwd, en de schurk die het bewoont helemààl niet. Wij hadden mylord nooit moeten toestaan, mijnheer Brand, zich in die leeuwenkuil te wagen.

— Het moest James, zei Brand glimlachend. Ik moest mylord bijstaan, en hij heeft zijn rol gespeeld om de anderen af te leiden. Zeker, dit bezoek zou niet nodig zijn geweest, als ik vanmiddag al geslaagd was, maar die kerel had zijn geheimen wat al te goed verborgen! Brand knikte en zei: Laten wij wat teruglopen; ik wil mij overtuigen dat mylord geen gevaar dreigt.

Zwijgend liepen de beide mannen naast elkander, door de brede verlaten zijstraat, en bereikten ten slotte de niet zeer hoge tuinmuur, die echter zonder hulpmiddelen voor een zware kerel als Henderson bijna onbeklimbaar was.

— Help mij op de muur, James, ik zal zelf gaan kijken of alles in orde is, fluisterde Brand. Ik hoop dat de achterdeur niet op slot is. Als ik mij met mylord in verbinding kan stellen, zal ik hem zo gauw mogelijk langs de zelfde weg naar buiten lozen. Wacht hier op mij.

Henderson zette zich schrap tegen de muur, bukte zich voorover, vatte Brand stevig ter hoogte van de knieën, en tilde hem zonder veel moeite bo-

ven op de muur, waarop de jongeman onmiddellijk aan de andere kant verdween, en zich liet vallen in de rulle aarde van een bloemperk.

Hij vond een korte ladder tegen de buitenmuur van een kleine schuur, plaatste die tegen de tuinmuur, en liep toen pas in de richting van het huis, plotseling aangegrepen door een onrust, die hij zich zelf niet kon verklaren.

Brand voelde zich bevreesd en angstig, en die gewaarwording werd er niet beter op toen hij, omstreeks een meter van de achtergevel verwijderd, plotseling een dof gerucht meende te horen, als van een heftige worsteling.

Eerst meende hij dat het van de eerste verdieping kwam, maar toen kreeg hij de zekerheid, dat het geluid afkomstig was uit hetzelfde, grote vertrek gelijkvloers, dat hij die namiddag zo zorgvuldig had doorzocht.

Nauwelijks was dit tot hem doorgedrongen, of hij bemerkte dat de gordijnen voor een der ramen niet volkomen gesloten waren, zodat hij een blik kon werpen in het helder verlichte vertrek.

En wat hij zag, ontlokte hem bijna een kreet van ontzetting en schrik.

Raffles was met een aantal mannen in een gevecht gewikkeld en hij kon nog net zien, dat zijn vriend door een vierkant gat in de vloer verdween.

De eerste impuls van Brand was een ruit in te slaan en naar binnen te stormen, maar gelukkig bedacht hij intijds, dat hij zich evengoed zelf een kogel door het hoofd kon schieten, want die schurken zouden zeker korte metten maken met een zo gevaarlijke getuige.

Brand wierp nog een blik door de kier tussen de gordijnen en zag nu dat allen het vertrek overhaast verlieten, terwijl tezelfder tijd een groot luik, met een stoel er op bevestigd, als uit de vloer kwam rijzen.

Huguet was de laatste die het ver-

trek verliet, nog eens grijnzend in het rond keek, en het licht uitknipte.

Nog even wachtte Brand, en besloot toen, vervuld van bange voorvoelens, alles op één kaart te zetten en binnen te dringen, ook al moest het hem het leven kosten.

Hij liep naar de deur, maar bevond dat deze, zoals hij half en half vreesde, op slot was.

Zonder zich lang te bedenken, haalde Brand zijn kleine tas met instrumenten te voorschijn, en begon de ruit behoedzaam uit te snijden.

Het was niet eenvoudig, want de ruit was dik, maar tenslotte slaagde hij er toch in de ruit te verwijderen.

Hij stapte door de opening naar binnen, zijn revolver tot schieten gereed.

Hij sloot het gordijn achter zich, ging op den tast een paar passen de kamer in, luisterde aandachtig, ontstak zijn zaklamp, en liep bij het licht daarvan op de punten van zijn voeten naar de gangdeur.

Hij meende haastige schreden te horen, redempt gepraat, de voordeur die geopend werd en enige tijd daarna weer gesloten.

Hij waagde het er op, de deur op een kier te openen, en zag juist de huisknecht, die buigend een fooi in ontvangst nam.

Een ogenblik waande hij zich, het middelpunt te zijn van een boze droom.

Of was het werkelijkheid? Kon het mogelijk zijn dat daar een bediende rustig de hand openhield om een fooi te ontvangen van een man, die geholpen had bij een moord?

Wisten die bedienden werkelijk van niets af?

Misschien waren zij er aan gewend, dat er in dat huis wel eens meer getwist werd, er zouden misschien wel eens nachtelijke orgieën worden aangericht, en zij werden betaald om te zwijgen, niets te zien en niets te horen.

De bediende sloot geuwend de deur

achter de laatste bezoeker en draaide toen het licht uit.

Huguet was dus waarschijnlijk met zijn vrienden meegegaan.

Brand sloot zacht de deur en stond nog in beraad, of hij de sleutel aan de binnenzijde zou omdraaien om niet gestoord te worden, toen hij schreden hoorde naderen. De bediende wilde zich zeker overtuigen of daarbinnen het licht uit was, of misschien de luiken sluiten.

Dadelijk doofde Brand zijn lantaarntoren, en hij had zich juist naast de deur opgesteld, toen deze geopend werd. Het volgend ogenblik werd het vertrek helder verlicht, want de man had de schakelaar bij de deur omgedraaid. En bij dat licht keek hij in de loop van een revolver, en hoorde hoe een man met een halfmasker voor, hem toebeet:

— Geen beweging, of je krijgt een kogel tussen je ribben.

De bediende begon over al zijn leden te sidderen en stamelde:

— Dood mij niet, ik heb u immers niets gedaan?

— Neen, en daar zie je ook niet naar uit, zei Brand meesmuilend. Wijs mij direct, hoe het valluik hier in de vloer in beweging wordt gebracht, want dat zul je wel weten.

Maar aan de onnozele en verschrikte uitdrukking op het gelaat van de man zag Brand aanstonds, dat de bediende volstrekt niets wist.

Brand haalde de schouders op en beval kortaf:

— Kom hier, en help mij zoeken. En geen grapjes, want ik ben niet in een stemming om die te dulden. Die mooie baas van jou heeft zoëven een misdaad begaan. Hij heeft de Indiër die hier als gast was uitgenodigd, door een luik geworpen, waar nu die stoel op staat. Neen, ik ben niet gek, zoals je schijnt te denken. Ik heb het met eigen ogen gezien.

Hij sloot de deur, liep met de knecht

op de stoel toe, en overtuigde zich dat het zware meubel inderdaad aan de vloer was vastgemaakt.

Toen begon Brand met koortsachtige haast te zoeken naar de knop of de hefboom die het luik in beweging bracht maar het duurde een hele poos voor hij tenslotte, half bij toeval, het knopje onder aan het blad van de schrijftafel had gevonden, waarmee het mechanisme in werking kon worden gebracht, dat het luik opende en sloot.

Met een doffe slag klapte het luik open.

Brand snelde aanstonds naar de rand van het vierkante gat, boog er zich overheen, en een duizeling van ontzetting overviel hem, toen het licht van zijn zaklamp daar heel in de diepte weerspiegeld werd in een donker, bijna zwart water.

Hij riep een paar malen de naam Edward, maar geen antwoord volgde. Met een krijt wit gezicht keek de bediende toe.

Nauwelijks in staat om zichzelf te beheersen, de siddering te bedwingen, die hem geheel machteloos dreigde te maken, wendde Brand zich tot de bediende met de vraag:

— Wist je van het bestaan van deze put?

De man begon over alle leden te beven bij het zien van de woeste, dreigende blik in de ogen, die hem door de maskergaten fel aankeken, en stotterde:

— Ik zweer u bij alles wat mij heilig is, mijnheer, dat ik dat voor het eerst zie. Ik ben nog geen twee weken bij mijnheer Huguët in dienst; heus waar.

Brand zag aanstonds, dat de man geen comedië speelde, dat hij inderdaad een sukkel was, net een bediende zoals die sluwe schurk van een Huguët nodig had.

Brand had de man in de borst gevat, maar liet hem nu los, keek met verwilderde blikken om zich heen,

nam toen snel zijn maatregelen.

Hij wilde zich overtuigen hoe diep de put was of er daar beneden misschien een uitweg was. Hij kon het niet verklaren dat hij niets van Raffles zag, die zich toch zeker zo lang mogelijk boven water zou trachten te houden, tenzij de ellendelingen hem misschien elke beweging onmogelijk zouden hebben gemaakt, door hem eerst te binden en zijn benen met een gewicht te bezwaren.

Dit denkbeeld was hem zo ondragelijk, dat hij niet langer aarzelde.

— Touwen! Een ladder! beval hij kortaf. En laat ik je maar vast zeggen, dat jij twee weken in dienst bent geweest bij een laffe moordenaar! Van mij heb je niets te vrezen, mits je mij onmiddellijk gehoorzaamt. En je hoeft de andere bedienden niet te waarschuwen.

— Die zijn reeds allemaal weg, antwoordde de man bevend. Ik ben de enige die hier in huis slaapt.

— Is dat altijd zo?

— Alleen vannacht. De anderen hebben vrijaf. Zij zijn tegelijk met de gasten vertrokken.

Brand begreep nu alles. Wie kon zeggen of er van die zogenaamde bedienden, niet twee of meer medeplichtig waren?

Hij duwde de man haastig de kamer uit, en deze haalde uit een kast onder de trap een paar rollen touw, benevens een vrij hoge, dubbele trap, die gelukkig juist lang genoeg bleek om hem dwars over de put te kunnen leggen. De bediende, nog geheel overstuurd, hielp zo goed hij kon, al begreep hij niets van alles wat er geschiedde. In elk geval dacht hij er niet aan, hulp te halen, of de politie op te bellen, zozeer was hij onder de indruk van de plotselinge ontdekking van die put, en wat er hier zoëven gebeurd moest zijn.

Zijn meester een moordenaar; hij kon het nog altijd niet begrijpen.

Maar reeds had Brand het touw stevig vastgegrepen, dat tot ver onder in de put reikte, en zelfs onder de oppervlakte van het water verdween, liet er zich ijlings langs af glijden, en toen, zonder zich een ogenblik te bedenken, van een vrij grote hoogte vallen.

Hij verdween onder water en voelde zich neerkomen op een modderige bodem, maar zijn tastende handen vonden geen lichaam, hij stiet zich weer af, kwam boven, haalde adem, dook opnieuw, en tastte met zijn handen langs de putwanden. Toen hij opnieuw boven kwam, naar adem snak-kend, greep hij het touw, en klom niet zonder moeite weer naar boven. Hij streek zich de natte haren uit het gezicht, en snelde weg, zich niet bekommerend om zijn doorweekte kleren. Buiten op straat gekomen, riep hij Henderson toe, met een stem die van ontroering trilde:

— Wij moeten naar de Seine, James, maar ik vrees dat het al te laat zal zijn. Vlug, vlug!

* * *

Toen Raffles het luik boven zich had zien dichtgaan, werd het stikdonker om hem heen.

Hij bleef een ogenblik watertrappen, haalde toen diep adem, liet zich als een steen zakken, bereikte de weke bodem, stak zijn hand in de modderlaag, en begreep direct dat een ontkoming door de bodem onmogelijk was.

Hij zette zich weer af om opnieuw adem te halen, liet zich opnieuw zakken, thans langs een der wanden, en liet zijn vingers over de stenen glijden.

Hij bleef zolang rondtasten tot hij bijna stikte, kwam weer boven, en haalde opnieuw lucht in zijn longen binnen.

Hoe lang zou dit nog kunnen duren? vroeg hij zich af. Hoeveel tijd zou er verlopen, alvorens de lucht in die put

geheel ongeschikt zou zijn om in te ademen?

Het water, kwalijk riekend en ijskoud, verstijfde hem schier tot op het gebeente en hij begon opnieuw in het water te trappen, ten einde de bloedsomloop te herstellen.

Plotseling herinnerde hij zich zijn zaklantaarn. Het was een waterdicht instrument en hij had het in zijn binnenzak gedragen, misschien was het nog bruikbaar.

Hij hield zich met een hand vast aan een steen die een weinig vooruitstak, haalde met de andere de lamp uit zijn binnenzak en knipte ze aan.

De lamp werkte, en Raffles voelde zich aanstonds tot de krachtigste daden in staat, zodra hij weer zien kon waar hij zich bevond. Helaas, het bleek al spoedig hoe weinig het hem hielp, de binnenzijde van zijn graf te kunnen belichten.

Het bleek onmogelijk, de voet vaste steun te geven op de bijna geheel gladde wand. Hij behoefde het niet eens te proberen, het zou zelfs hem niet lukken, ofschoon hij een volleerd acrobaat was en iedere « gevelklimmer » nog wel enige punten had kunnen voor geven.

Maar toen trok er iets zijn aandacht.

Het licht van zijn lamp deed hem ontwaren, dat de putwand tot omstreeks twee meter boven de oppervlakte van het water een andere kleur had, donkerder was dan verder naar boven.

Onmiddellijk begreep hij de reden daarvan.

Het water steeg op geregelde tijden in deze put, maar als dat zo was, dan kon het ook niet anders of die put moest op de een of andere wijze in verbinding staan met buitenwater, en dat water kon alleen maar de Seine zijn, die op enkele minuten gaans van dit huis voorbijstroomde.

Nauwelijks was dit tot Raffles doorgedrongen, of hij nam een wanhopig

besluit, waarvan hij wist dat de uitvoering slechts dood of leven kon betekenen.

Toch moest hij het wagen, want alles was beter dan hier werkeloos het einde af te wachten, ellendig te verhongeren of, misschien na enkele dagen, totaal uitgeput naar die modderige bodem af te zakken.

Hij doofde zijn lamp weer, zoog zijn longen vol lucht, dook onder, en begon opnieuw langs de wanden te tasten. Hij bleef zo lang onder water als hij kon, zonder iets te vinden, kwam boven om adem te halen, dook opnieuw, en dit moest hij nog vier malen herhalen, alvorens zijn handen een opening hadden gevonden, zeker wel drie meter onder de oppervlakte, en zó smal, dat het onmogelijk bleek er het lichaam doorheen te persen.

Toch aarzelde Raffles geen ogenblik meer. Het kwam hem nu voor dat alles beter was dan hier om te komen, in dat donkere, stinkende, nauwe gat.

Hij onthield de plek zo goed mogelijk, kwam boven, haalde diep adem, en liet zich toen zo snel hij kon zakken, vond spoedig het gat, wrong er zich met grote moeite door en begon zich dadelijk met handen en voeten voort te bewegen door een smalle tunnel, misschien een soort pijp- of buisleiding, want het kwam hem voor, dat de wanden rond en glad waren.

Hoe lang deze verschrikkelijke tocht duurde, wist hij niet.

Hij voelde zijn slapen bonzen, en begreep dat hij aanstonds zou moeten stikken, tot hij nog een laatste wanhopige poging deed, en plotseling met het hoofd tegen iets stootte, dat een weinig meegaf.

Hij hief dat voorwerp nog wat verder op, en voelde zijn haren, zijn voorhoofd, zijn neus boven het water uitkomen.

Met een diepe zucht haalde hij adem. Het was een mufte, zurige lucht, die in zijn neus en mond door-

drong, maar het was althans lucht.

Met grote moeite wentelde hij zich op zijn rug in de smalle pijp of buis, en zag toen dat zijn hoofd zich onder een ijzeren rooster bevond, van omstreeks een halve meter doorsnede. Door de spijlen van de rooster heen kon hij omhoog kijken, naar een tweede, bijna even groot deksel, eveneens uit stevige pijlen bestaande waarboven de nachtelijke hemel van Parijs zich uitstrekte.

Hij trok zich nog wat verder op, alleen met zijn hoofd boven het water uitstekend, wist zijn handen vrij te krijgen, en kon het eerste rooster al heel gemakkelijk openduwen. Het bleek aan een scharnier bevestigd te zijn. Waarschijnlijk had hij hier te doen met een gewoon trotoir-rooster, waardoor het overtollige regenwater werd afgevoerd.

Hij wist dat deze ronde roosters zich alleen in de buurt van de Seinekade bevonden en dat gaf hem een stimulans, want hij wist nu wat hem te doen stond. Hij wrong eerst zijn bovenlichaam, vervolgens zijn benen, door het onderste rooster, dat bijna drie meter onder het bovenste gelegen was. Hij kon dit dus onmogelijk met de hand bereiken, en zag zich genoodzaakt, zich evenals een schoorsteenveger, met rug en knieën schrap te zetten tegen de wanden van de smalle buis.

Het waren ijzeren, gladde wanden en alleen een man, begiftigd met de spierkracht van Raffles, zou er in geslaagd zijn om die geweldige toer na te doen, doorweekt en vermoeid als hij was.

Ten slotte kon hij met beide handen het rooster grijpen, en zo bleef hij een ogenblik hangen, om nieuwe krachten op te doen.

Opnieuw zette hij zich stevig vast met beide voetzolen en zijn rug tegen de kokerwanden, en lichtte het luik op, schoof het terzijde, werkte zich

over de rand — en meteen trokken twee stevige vuisten hem verder in veiligheid.

Raffles keek op in de verwachting het wantrouwend gelaat van een pa-

trouilleerend agent te zullen zien. Maar het was Henderson, bijna wendend van blijdschap, die daar over hem stond heengebogen.

HOOFDSTUK VIII

EEN WONDERLIJKE ONTSNAPPING

Het kon ongeveer vier uur in de ochtend zijn, toen Mademoiselle Georgette Dufour plotseling uit een diepe sluimer ontwaakte door een flauw geritsel, dat zij in haar slaapkamer meende te horen.

Zij hief zich op de elleboog op, luisterde, meende zich te hebben vergist, en wilde het hoofd weer op het kussen neervlijen, toen zij het gerucht opnieuw hoorde, nu duidelijker.

Zij ging weer overeind zitten, strekte de hand uit naar de schakelaar van het electrisch lampje, dat op haar nachtkastje stond, en toen voer er een ijsskoude ontzetting door haar hele lichaam; de pols van die hand werd als in een schroef geklemd, en een zachte, maar bevelende stem zei:

— Blijf rustig liggen, mademoiselle, ik zal dat licht wel zelf ontsteken. En dan zullen wij eens kijken of dat kleine lieve handje misschien niet onderweg was naar een revolver.

De lamp werd aangeknipt door een man die zelf onzichtbaar bleef, achter het bed.

De vrouw trok sidderend de dekens naar zich toe en stamelde:

— Gij zult mij toch niet doden? Neem mijn juwelen, maar laat mij met vrede.

— Ik denk er niet aan u leed te doen, mejuffrouw, zei dezelfde rustige stem. Wat de juwelen betreft, die heb ik reeds. En het spijt mij dat ik u geen compliment kan maken over uw

veiligheidsmaatregelen. Zij lagen als het ware voor het wegnemen. Laat ik u evenwel zeggen, dat ik niet daarom kwam. De juwelen beschouw ik slechts als een kleine beloning voor de moeite die ik mij geef. En in verband hiermede moet ik aanstonds mijn excuses maken, dat ik u op zulk een zonderling uur kom bezoeken. Het ging evenwel niet anders; de zaak die mij hier bracht moest met grote spoed worden afgehandeld.

De man, die nog altijd de pols van het verschrikte meisje vasthield, trok nu met de vrije hand de lade van het nachtkastje open, nam er de kleine revolver uit die er zich inderdaad in bevond, liet het wapen in zijn zak glijden, kwam toen in de lichtkring van de lamp, en vertoonde zich als een rijzig, goed gekleed man, het gelaat voor de helft door een zwart zijden masker bedekt, en zelf gewapend met een browning van klein kaliber, die hij nu echter op zijn beurt in zijn zak liet glijden om een stoel te nemen en kalm, alsof hij een dokter was, met gekruiste armen voor het bed plaats te nemen.

— Wat wilt ge nog meer, als ge mijn juwelen al hebt? vroeg Georgette Dufour, de bezoeker met haar harde, blauwe ogen vreesachtig opnemend, maar nieuwsgierig tevens, en reeds een weinig gerust gesteld door de houding van die zonderlinge inbreker.

— Inlichtingen, mademoiselle, antwoordde de gemaskerde kalm.

— Inlichtingen? Wie zijt gij dan?

— Ik ben John Raffles. Dat ik mij maskerde, geschiedde alleen omdat ik niet gaarne wil dat ge mijn gelaat zult zien. Ik heb mij zelfs de tijd niet gegund, een behoorlijke vermomming te kiezen. Gij moet weten dat ik nog nauwelijks twee uur geleden op de bodem van een met water gevulde put lag, waarin ik op een zeer onheuse wijze was gegooid door een heer, die gij zeer goed kent.

De jonge vrouw had met een onwillekeurige beweging de dekens van zich afgeworpen en vertoonde zich, gekleed in een pyjama van witte zijde. Zij zou er zeker allerbekoorlijkst hebben uitgezien in dit gewaad, als haar gelaat op dat ogenblik niet vertrokken was van angst, woede en schrik.

— Ben jij John Raffles? vroeg ze langzaam.

— Om u te dienen, schatje. En de meneer die mij in de put wierp om mij te verdrinken, was mijnheer Gaston Huguet, u welbekend. Wordt het u thans misschien duidelijker wat ik hier kom verrichten?

— Neen, ik begrijp het volstrekt niet, antwoordde de jonge vrouw, en kneep de lippen dicht oopen, Raffles somber aankijkend.

— Dan zal ik u met enkele woorden op de hoogte moeten helpen. Gij moet weten dat ik wat vroeger in deze zelfde nacht ten huize ben geweest van mijnheer Huguet, goed vermomd en met een bepaald doel. Daarbij werd ik geholpen door een mijner vrienden. Ik zelf slaagde maar ten halve, wat u kan blijken uit mijn mededeling, dat ik terecht kwam in een put, waar het verblijf alles behalve aangenaam was. Mijn vriend echter slaagde er in, in een goed verborgen schuilhoek, niet alleen contant geld te vinden, wat van bijkomstig belang was, maar ook enige briefjes van uw hand, gericht aan

Huguet, en waarin sprake is van een machtige beschermer — van u zowel als van Huguet. Hij wordt daarin niet met name genoemd, maar ik heb reden om te vermoeden wie hij is. Welnu, ik ben hier gekomen om zekerheid dienaangaande te verkrijgen. Gij staat op zeer goede voet met een zekere Minister, die ik niet nader zal aanduiden. Is het waar, dat Commisaris Lepintois die gehele zaak van de Rue de Vaurigard van de rol heeft afgevoerd, op ontvangst van een briefje van Zijne Excellentie?

— Daarop wens ik geen antwoord te geven, antwoordde Georgette Dufour, die plotseling haar kalmte scheen te hebben herkregen.

Zij had zich weer onder de dekens laten glijden en keek Raffles aan met een blik, zo zonderling, dat deze dadelijk op zijn hoede was. Zijn hand ging weer naar zijn zak waarin hij de browning had geborgen.

— Ik zou u raden het wèl te doen, hernam hij rustig. Ik zou anders gedwongen zijn eens een kijkje te gaan nemen in uw secretaire. Dat wilde ik juist gaan ondernemen, toen gij wakker werd. Gij schijnt een zeldzaam lichte slaap te hebben zoals ik tot mijn teleurstelling moest ondervinden.

— Ik denk niet dat gij in mijn secretaire veel zoudt vinden, hernam de jonge vrouw. Maar niets belet u het te proberen, het meubel staat in de kamer hiernaast.

Er was iets in de ogen en in de spottende toon van de variété-artiste, dat Raffles nog meer op zijn hoede deed zijn. Toch wist hij dat zij alleen was, en dat in het huis nog slechts een bediende en een kamenier sliepen, terwijl de chauffeur boven de garage woonde. Raffles had al die bijzonderheden nog geen uur geleden gehoord in een der grote nachtcafé's.

Toch scheen Mademoiselle Dufour hem niet langer te duchten, gaf hem zelfs verlof haar secretaire te door-

zoeken.

Hij stond langzaam op, schoof zijn stoel achteruit, ging naar de deur, de jonge vrouw steeds in het oog houdend, knipte ook de grote middenlamp aan, liep toen op de tussendeur toe en opende deze, met zijn browning in de vuist.

Het vertrek was volkomen donker; hij draaide de schakelaar naast de deur om, maar niets verdachts liet zich zien.

Georgette Dufour was rustig blijven liggen waar zij lag, met nog altijd die eigenaardige glimlach om haar lippen.

Toch wist hij dat de jonge vrouw onmogelijk de telefoon kon bereiken, hetgeen haar ook weinig zou baten, want hij had direct de draad doorgesneden, zodra hij de kamer binnentrad, evenals die van de elektrische schel, waarvan de knop zich vlak bij het hoofdeinde bevond.

Dat er zich in dit pasgebouwd huis valluiken en putten zouden bevinden als in dat van Huguet, was volkomen onmogelijk. Vanwaar dan die spottende, vals-loerende uitdrukking in haar ogen?

Langzaam kwam Raffles weer op haar toe en plotseling met een enkele ruk trok hij de dekens weg.

En nu doorzag hij dadelijk alles.

Tegen het fraai bewerkte voeten-einde was eveneens een elektrische knop aangebracht van vrij grote afmeting, en hij verraste nog de voet van de jonge vrouw, die tegen die knop drukte, waarschijnlijk volgens een afgesproken code.

Veel tijd om hier lang over na te denken had hij niet, want de volgende seconde moest hij reeds in actie komen.

Buiten, in de zijstraat, die langs het huis liep, klonk de schrille waarschuwingskreet, hem zo wel bekend.

Hij snelde de kamer uit, liep een kleine gang door, wierp daar een raam open, en boog zich een weinig

voorover.

Heel ver in de diepte — het slaapvertrek was op de vierde verdieping van het huis gelegen — stond een gedaante, die schrille tonen scheen voort te brengen met behulp van een hondenfluitje.

Raffles luisterde even aandachtig naar die seinen, nu eens lang, dan weer kort, en riep toen:

— Maak dat je weg komt! Ik zal mij nog zien te bergen! Hier — vang op!

Hij stak de hand in zijn zak, en haalde er een kleine buidel uit, die hij naar beneden wierp waar het voorwerp veilig werd opgevangen door de donkere gedaante.

Het was hoog tijd, want het volgende ogenblik renden er van de andere kant drie mannen de zijstraat in, onmiddellijk kenbaar aan de witte knuppeltjes aan hun linkerheup. De gedaante, die het zakje had opgevangen, liet een kreet als tot afscheid horen en was het volgend ogenblik in de duisternis verdwenen. Er gromde een motor en toen was het stil.

Raffles sloot het raam, en repte zich naar de zoldertrap. Het was zijn plan langs het dak te ontkomen, op dezelfde wijze als hij hier was binnengedrongen.

Hij zag dadelijk dat de terugweg hem was afgesneden, want de trap was nu afgesloten door een stevige deur.

Hij haalde zijn looper te voorschijn, wist het slot binnen een minuut te openen, maar rukte vruchteloos aan de deur, die dus aan de andere zijde gegrendeld moest zijn.

Er was dus blijkbaar nog een andere weg naar de zoldertrap, daar het anders onmogelijk geweest zou zijn, de deur aan de andere zijde te sluiten. Met deze overweging hield Raffles zich echter niet langer dan een seconde op. Hij begreep dat de weg hem langs deze kant afgesneden was en dat

hij zich zou moeten haasten, want reeds hoorde hij van alle kanten voetstappen naderen.

Ook in dit huis scheen de regeling niets te wensen over te laten. De gewaarschuwde kamenier had geen tel verloren laten gaan om aanstonds de naaste politiepост van haar kamer uit op te bellen, en de gevolgen dreigden ditmaal zeer ernstig te zullen zijn.

Inderdaad, toen Raffles zich weer van de deur afwendde, zag hij op hetzelfde moment bij de trap twee met de bekende blauwe petten getooide hoofden boven de portaalvloer uitsteken, alsof zij daar zo maar los waren neergestrooid. Maar die hoofden leefden en behoorden bij twee lichamen van vlugge rijwielanden, en de lichamen hadden armen en handen, die weer gewapend waren met revolvers, welke Raffles als twee donker dreigende ogen aanstaarden. Hij draaide zich om en vloog door de gang, maar een revolverkogel is altijd nog wat sneller dan de snelste hardloper en een schampschot bij zijn oor waarschuwde hem dat het menens werd. Toen daarenboven vlak voor hem, bij een gangkruising, weer drie gewapende agenten als evenveel duveltjes uit een doosje opdoken, gaf hij glimlachend de ongelijke strijd voorlopig op en zei met uitgezochte hoffelijkheid, en een lichte buiging in het rond:

— Messieurs, ik werp de handdoek in de ring — of, met andere woorden: gij kunt over mij beschikken.

In een oogwenk was Raffles gegrepen en geboeid.

Dit verbaasde hem weinig, want hij zag wel in, dat die slimme tante daar binnen de agenten reeds gezegd had wie de inbreker was. En een John Raffles brengt men nu eenmaal met inachtneming van enige voorzorgsmaatregelen naar veiliger oorden over.

Raffles keek een ogenblik glimlachend op de stalen banden neer, die

zijn polsen bijeenhielden, dan naar de deur van de slaapkamer, waar nu de schone Georgette was verschenen, met een uitdrukking van zegepraal in de ogen, die hem tartend aanzagen.

Raffles boog met de grootste hoffelijkheid voor haar en zei, in het voorbijgaan:

— Ik erken volmondig, schone jonge dame, dat gij mij goed partij hebt gegeven, en voor het ogenblik aan de winnende hand zijt. Maar, niet waar, als men over machtige beschermers beschikt zoals gij en uw vriend Huguet! Nu, wij zien elkander nog wel eens terug, denk ik.

— Ja, voor de Rechtbank! riep de vrouw hem woedend na. Jouw rijk heeft afgedaan, mooie mijnheer!

— Wie weet, zei Raffles over zijn schouder. Men moet de dag nooit prijzen voor de avond, en zó ver zijn wij nog lang niet, ma chère! Au revoir et mille fois merci pour vos beaux diamants!

Het volgende ogenblik werd hij vrij ruw aangegrepen door vier, vijf agenten en de trap afgevoerd. Beneden wachtte een brigadier met een rood, warm hoofd, die hem dadelijk de vraag toebeet:

— Waar zijn je medeplichtigen?

— Weg! antwoordde Raffles lachend.

— En de juwelen die je gestolen hebt?

— Ook weg, zelfde richting, gaf Raffles met een allerbeminnelijkst glimlachje ten antwoord.

De brigadier meende een ogenblik te stikken van woede, maar hij wist zich te beheersen en zei kortaf:

— Het is goed; de commissaris zal het wel uit je weten te halen. Vooruit, mannen, wij hebben een prachtige slag geslagen!

Raffles werd naar buiten gedrongen, en in de richting van een wachtende overvalwagen. Vier stevige knuisten hielden hem vast.

De hemel begon zich in het Oosten reeds zwak rood te tinten, toen de auto wegreed, nadat enige agenten waren komen rapporteren, dat van de andere nachtelijke bezoekers geen spoor was gevonden.

Raffles kende Parijs te goed om niet te weten, dat men hem naar het politiebureau van de wijk bracht. Sterker nog, hij kende dit grote, oude gebouw uitstekend van buiten zo goed als van binnen.

Terwijl hij daar rustig tussen vier agenten in zat, bleef hij glimlachen, en nu en dan zacht voor zich heen neuriën. Na een rit van ongeveer een kwartier stopte de auto voor het schijnbaar sluimerend gebouw, somber en stil. Weer werd Raffles vastgegrepen en langs een brede, kille gang, een trap op naar het bureau van de dienstdoende inspecteur gebracht, die hem de door de wet voorgeschreven vragen zou moeten stellen, tot tijd en wijle de heer Commissaris met de eigenlijke instructie zou kunnen aangevangen.

De inspecteur moest reeds telefonisch gewaarschuwd zijn, want hij was klaar wakker en keek van achter zijn lessenaar strak naar de arrestant.

Raffles stond op de drempel van een ruim en hoog vertrek, dat hij kende alsof hij er zelf de bouwmeester van was geweest. Drie jaren geleden had hij immers in deze zelfde kamer als geëerde bezoeker gezeten, als een prachtig staaltje van een Amerikaanse politiedeskundige, met hoornen bril, confectiepak en Homburg-hoed. Geen enkel detail was uit zijn herinnering verdwenen. Alleen zag het vertrek er thans wat rommelig uit. In een hoek lag een stapel vlaggen op de vloer, en dicht bij een der wanden, stonden drie of vier vlaggestokken. En nu viel het Raffles in, dat het overmorgen een nationale feestdag was. Dan moest er natuurlijk gevlagd worden. Voor het overige waren zelfs de meubels niet

van plaats veranderd. Het grote bureau van de inspecteur stond nog altijd onder een klein, ongetralied raam, voor iedere poging tot ontvluchting echter ongeschikt, want het kozijn bevond zich minstens vier meter boven de grond. Dan was er nog altijd het grote raam rechts, maar dat was van armdikke tralies voorzien.

Twee agenten voerden hem tot dicht bij de tafel en de derde bleef bij de deur op wacht staan. Dadelijk voer de inspecteur vinnig uit:

— Zo, dus hebben we je eindelijk, Raffles? Het werd tijd, vindt je ook niet?

— Onze meningen dienaangaande zullen wel uiteenlopen, mijnheer, antwoordde Raffles bedaard. Maar in ieder geval is het nog niet de tijd, mij te tutoyeren, vindt u ook niet?

De inspecteur schoof wat onrustig heen en weer op zijn stoel, en vroeg brommend:

— U erkent toch zeker, dat u de langgezochte avonturier John Raffles bent?

— Ik kan u niet beletten, die naam op te schrijven, zei Raffles droogjes.

De inspecteur begon driftig een formulier in te vullen, schreef in wat de arrestant hem beliefd mede te delen, reikte het formulier aan een der agenten toe en zei bits:

— In de laatste cel met hem. Dadelijk voorbrengen zodra de commissaris er is. En in de boeien laten. Kunnen niet te voorzichtig zijn. Ingerukt!

De kleine stoet begaf zich naar de deur en de agent, die daar op post had gestaan, trad het eerst naar buiten, na de deur te hebben geopend.

Nauwelijks stond de man buiten de kamer of Raffles gaf hem zulk een geweldige schop tegen een daartoe als door de natuur voorbeschikt lichaamsdeel, dat de agent voorover tuimelde en met zijn hoofd tegen de muur terecht kwam. Met een enkele ruk trok Raffles de boeien stuk, waar-

van hij de ketting reeds in de auto ten halve had doorgezaagd met het kleine metaalzaagje, dat in een mouwomslag verborgen was geweest, gaf de agent rechts van hem een duw, die hem naast zijn makker in de gang deed belanden en trok snel de deur dicht die hij dadelijk grendelde.

Dit alles had ternauwernood een volle seconde geduurd. De agent links van hem had slechts de tijd gevonden naar zijn revolvertas te grijpen, maar verder dan tot dat gebaar kwam hij niet.

Lachend van blijde opwinding sloeg Raffles de man met een onverbetterlijke uppercut neer, raapte een van de vlaggestokken van de grond en riep vrolijk:

— Ha! Wat een prachtige polsstok! Die komt juist van pas!

Hij greep de lange stok stevig beet, nam een korte aanloop, te beginnen bij de deur, waarop reeds tal van vuisten beukten, zette zich twee of drie meter voor het bureau met een panterachtige sprong af...

Het volgend ogenblik zag de volkomen overdonderde, half wezenloze inspecteur een soort menselijke zwaluw boven zijn hoofd zweven, te land komen op het smalle kozijn van het hoog aangebrachte raam, en verdwijnen, terwijl de nu onbruikbaar geworden stok met een luid geraas omviel.

Nu pas scheen de verbijsterde inspecteur tot nieuw leven te ontwaken.

Hij rukte een lade open, greep daaruit een revolver, en begon als een razende het wapen leeg te schieten... in de ijle lucht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Koning van Parijs

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES :

.....

L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266